

ΑΣΤΕΡΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΥΠΟ

Χ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΔΟΥ.

.....
« Θεὸν σέβου »
.....

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἰουλίῳ 1864—Ἔτος ἀ. Ἀρ. 1.

Ἡ ΕΠΙΚΛΗΣΙΣ ΜΑΣ.

ΠΟΙΑΙ σκληραὶ ἀναμνήσεις! ἀλλὰ ποιοί, ποιοί, ἀφ' ἐτέρου ἱεροὶ πόθοι! κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀπεσπάρσθημεν πρὸ ὀκταετίας τοῦ γενεθλίου ἐδάφους, καὶ ἐν τῇ ἀδημονίᾳ μας εἶδομεν τὸν οὐρανὸν ἐστραμμένον εἰς τὰ κάτω καὶ τὴν γῆν πρὸς τὰ ἄνω!—ἀποχαιρετήσαντες μακρόθεν τὴν Ἀκρόπολιν τοῦ Φειδίου, ἐκογχλάσθησαν ἐν τῇ ἀπομακρύνσει οἱ στεναγμοὶ καὶ τὰ δάκρυα! ἦσαν δι' ἡμᾶς τότε ὁ φωτεινὸς τῆς ἐλευθερίας ἥλιος ἦσαν διαυγεῖς μαργαρίται· ἔλαμψαν ἐν τῇ ἀδημονίᾳ μας τὰ πελάγη, καὶ οὐριὸς ἄνεμος ἀναρπάσας ἐπὶ τῶν πτερύγων αὐτοῦ τὸ ἀκάτιόν μας, μᾶς ἔφερεν ἐπὶ τῶν βράχων Κυθήρης. . . . Τὸ δὲ τέρας τῆς τυραννίας, ὅπερ ἠνέφετο τὰς θηριώδεις αὐτοῦ σιαγῶνας, κατασχὼν διὰ τῶν ὀδόντων τοῦ πάσαν ἀκτίν, ἵνα συλλάβῃ καὶ καταβροχθήσῃ μέχρι ἄδου τὸ ὄμμα, ἔμεινε στόματι κεχρηγὸς, καὶ ἐντεῦθεν ἐκτοξευομένων διὰ τοῦ Ἰουρίου Ἀστέρως τῶν βολίδων, τῷ ὑπεβλήθη ὁ θάνατος! . . .

Ἀλλὰ τότε ἐγινώσκωμεν ὑπὲρ τίνος τὸ ἀγωνίζεσθαι, ὑπὲρ τίνος

έχουν χορτάρια δροσερά, παχαίνουνε τάρνιιά μου,
 είναι καλά τὰ πράγματα ! καλά τὸ Βουκολόγι !
 —“Ολα καλά Γερόλυμπε ! χορτάρια γιὰ δραπάνι,
 τὸ γάλα εἶναι πλούσιο καὶ τὸ τυρὶ μελάτω,
 τάρνάκια ὄλο—πάχωμα, τὰ γίδια περιστέρι
 μόν' ἄλλη εἶναι ἡ συφορά, ὅπου θὰ σὲ λυπήσῃ !
 —Ποιὰ εἶν' Ἀλέξη λέγετῆ ν' ἀκούσω τί μοῦ τρέχει . . .
 ν' ἀκούσω ποιὰ ἡ μοίρα μου τὸ ἔρμο ριζικό μου !
 —Σ'εσένανέ Γερόλυμπε, δὲν εἶν' κακὸ κανένα,
 βόσκουνε τὰ κοπάδιά σου σ' ὀλόδροσα λειβάδια,
 οἱ ἐδικοί σου εἶν' καλά ! τὸ ξέρεῖ ὁ Θεός μου !
 ἄλλο κακὸ συνέβηκε κι' αὐτὸ θὰ σὲ πικράνῃ
 —Ποῦ εἶν' Ἀλέξη λέγε το, — γιὰτ' ἔχασα τὸ νοῦ μου'
 μὴν ὁ βοσκὸς ἀπέθανε ὅπου εἶδα στῶναιρό μου ;
 μὴν ἔμεινε παντέρμη ! ἐκείνη ἡ Βοσκοπούλα !
 —Σοῦ εἶπα δά, Γερόλυμπε, δὲν εἶν' κακὸ γιὰ σένα
 ἕνας βοσκὸς ἀπέθανε ! δὲν ἦταν ὁ δικός σου !
 ἐκεῖνος πάντα καλο-ζῆ καὶ ἡ Βοσκοπούλα ψάλλει—
 τοὺς ἤχους, τὰ τραγοῦδιά της, κακὸ δὲν συλλογέται
 βόσκει τὰ πραγματοκάκι της, γνέθη καὶ τὸ μαλλί της,
 καὶ προσκυνᾷ τὸν Οὐρανὸ, νὰ ζῆ ὁ Μποιστικός της.

B'.

—Σάν εἶν καλά οἱ Μποιστικοί, καλά τὰ πράγματα μου
 ποῖος βοσκὸς ἀπέθανε, Ἀλέξη μου νὰ κλάψω ; . . .
 —Ἀπέθανε Γερόλυμπε τῆς Τάσσοσ ὁ Ἀστρίτης
 τοῦ γιου σου τὸ ξεβλάστωμα ἀπὸ τὰ νειωτικά του :
 τὸν εἶχε γυιὸ μὲ τὴν καρδιά κι' αὐτὸς καλὸ πατέρα'
 γιὰτὶ τὸν καλανάθρεψε μαζὺ μὲ τὰ παιδιά του'
 αὐτὸς ὅταν ἐπήδαγε σὲ γάμους, πανηγύρια
 ὄρουα ἐπεταγότανε μπροστὰ ἀπ' τὸ σημάδι.
 εἶχε φτερά στὰ πόδιά του, τὸ πρόσωπο σάν ἄστρο,
 καὶ στὴ φλογέρα τὴν λαλιὰ ποῦ ἔχουν οἱ Ἀγγέλοι.
 —Πᾶ, πᾶ, πᾶ, πᾶ, στὸ Μποιστικό ! στὴν ἔρημ Βοσκοπούλα !

Καὶ ποιὰ ἦταν τάχα αὐτὴ τὸν ὀμοιάζε τὸν δόλιο !
 —Τὸν ὀμοιάζε καὶ ἐπέτραγε ἡ μαύρη τὰ καλά του.
 ἦταν τὸ γάλα στὴ νυχτιὰ στὸν ἥλιο κυπαρίσσι
 καὶ στὴν ἡμέρα ἡ χαρὰ, ζωῆς ἡ παρουσία'
 —Πᾶ, πᾶ, πᾶ, πᾶ, τὴν ἄμοιρη, ἔχασε τὸ λειοντάρι !
 σὲ ποῦ βουρὸ ἀπέθανε ! Ἀλέξη μου νὰ ζήσης !
 —“Ἐλα κοντὰ ξαγνάταμε ! νὰ ἰδῆς καὶ νὰ θαυμάσῃς ! . . .
 Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ βουρὸ ταύγουστοχοιονισμένο,
 ποῦχαν οἱ κλέφτες τὴ φωλιά, τὰ θάνατα λημέρια !
 ἐκεῖ π' ὁ Τοῦρκος ἔτρεμε τὸ μάτι νὰ γυρίσῃ
 τρομάζοντας τὴν ἀστραπή, τοῦ κλέφτη τὸ τουρέκι
 ἐκεῖ ὁ Βοσκὸς ἀπέθανε ! ἐκεῖ τὰ μυριολόγια !
 —Πᾶ, πᾶ, πᾶ, πᾶ, τὸν ἄμοιρο ! ραγίζει ἡ καρδιά μου !
 Καὶ ἡ Βοσκοπούλα ποῦτανε ! πῶς ἔμαθε τὸ χάρο !
 —ἐμάζευε τὰ πράγματα, στὴ στρουγγα νὰ τὰ πάη,
 ν' ἀμέξῃ τὰ γαλαχτερά, νὰ πῆξῃ τὸ τυρὶ της,
 νὰ ἰδῆ τὴ γρηὰ Μαννούλα της ! τὸν ὕπνο της νὰ κλέψῃ'
 καὶ κεῖ ποῦ τὰ ροβόλαγε μ' ὀλόηχο τραγοῦδι,
 καὶ ἡ γῆ ἀναγαλλιάζετο στὴν ἠχογαλισιά της !
 ἄκουσε ὄρηνα καὶ κλαυθμὸ, στοῦ Μποιστικοῦ τὴ Στάνη . . .
 —Ποῖο ἦταν τὸ τραγοῦδί της, Ἀλέξη μου τὸ ξέρεῖς ;
 —Τὸ ξέρουν χλόες καὶ κλαριά, λειβάδια καὶ λελούδια,
 ποῦ ἐδροσοποτίζονταν σάν ἄνοιγε τὸ στόμα.
 τὸ ξέρουν κότζιβοί, πουλιὰ, ἀηδόνια καὶ περδίκια,
 ποῦ στὸ τραγοῦδι της αὐτὸ, ἐκεῖνα σιωπαίναν.
 Τὸ ξέρουν τὰ ἀρνάκια της, τὰ γίδια της τὰ κριάρια,
 ποῦ σάν αὐτὴ τραγοῦδαγε, χορεύαν τὰ καυμένα.
 τὸ ξέρουν γρηῆς καὶ γέροντες ! κι' ἐγὼ νὰ μὴν τὸ ξέρω !

Γ'.

—Πῶς ἦταν, πῶς ἀρχότανε, Ἀλέξη μου νὰ ζήσης !
 —Δόσε μου τὴ φλογέρα σου μ' αὐτὴ νὰ στὸ λαλήσω
 ν' ἀφήσης γεροντάμματα, τὸν τόπον ποῦ πατάεις.
 —Πάρτην Ἀλέξημ', πάρε την, γιὰ πάντα στὴ χαρίζω,

γιατῆσαι νεὸς καὶ ὠμορφος κ' ἐσένα καλοπρέπει.
Εἶναι φλογερ' ἀθύμητη, τὴν ἔχω ἀπ' τὰ νειάτα!
τὴν ἦρα ἀπ' τὸν πατέρα μου κ' αὐτὸς ἀπ' τὸν δικό του
εἶναι καλάμι ἀγετοῦ λειοντάρο— πλουμισμένο
ἔχει φωνὴ παντάκουστη σ' ὅλη τὴν Ἀρκαδίαν
σὰν ἤμουν νεὸς καὶ ἔπαιζα ἀνοίγαν τὰ οὐράνια,
καὶ τὰ θεριά τὰν ἡμέρα! κ' ἐκεῖνα ἡμερώναν!
τὰ δένδρα δίχως ἀνθισμα, καρπούς μὲ μιᾶς εὐγάζαν,
καὶ τοὺς καρπούς τοὺς ἀγουρους, ἀμέσως ἐγλυκαίναν.
—Σ' εὐχαριστῶ Πατέρα μου! γιατί νὰ στὴ στερήσω; : : :
—Σὲ τὴν χαρίζω πάρετην, καὶ πὲς μου τὸ τραγοῦδι.
—Ἀκοῦς ἐκεῖνο τὸν ἦχὸ πού παίζουνε τὰν ἡδὼνια!
ἀκοῦς κοσιβολάλημα καὶ πέρδικας μελίρη!
ἀκοῦς τὸ εἶ, τὸ πρᾶ, τὸ πρᾶ, ἢ θέλεις γιὰ νὰ παίξω;
—Νὰ παίξῃς θέλω Ἀλέξη μου, φλογέρα ἀπιδονόλαλη
—Σ' ἀκούω δὲ Γερόλυμπε, καὶ κύτταζε τρογύρω,
νὰ ἰδῆς πῶς ἀναδεύονται στὰ δένδρα ἡ ἀχτίνες,
πῶς οἱ καρποὶ ὠριμάζονται, καὶ στάζουνε τὸ μέλι.

- » Ἐἶ, εἶ, εἶ, πρᾶ, πρᾶ, πρᾶ,
τὰ γιδάκια μου τάρνια,
- » Ποῦ μὲ δίδουν γαλατάκι
Βουτυράκι καὶ μαλλιὰ,
- » Ποῦ μὲ δίδουνε τυράκι
καὶ μυτζίθρα τὴ γλυκιά,
- » Ποῦ μὲ δίδουνε στριγλιάτα
κορκοφρίτζια μελωτά.
- » Ἐἶ, εἶ, εἶ, πρᾶ, πρᾶ, πρᾶ,
τὰ γιδάκια μου τάρνια
- » ποῦ μὲ δίδουν γιαουρτάκι
κ' ἄπειρα τόσα καλὰ
- » καὶ δὲν ἔχω τὴν ἀνάγκη
οὐδ' αὐτοῦ τοῦ Βασιλεῖα.
- » Ἐἶ, εἶ, εἶ, πρᾶ, πρᾶ, πρᾶ,
τὰ γιδάκια μου τάρνια.

- » Καὶ σὰν θέλω γιὰ νὰ ψήσω
τὸ παχούτζικο ἀρνί
- » μοσχοβόλιστο θὰ γένη
τῆς Κλεινίτζας τὸ βουνί
- » καὶ θὰ ἔρθουν λιμκσιμένες
μυθολόγητες θεές
- » κ' ὀλοχόρταστες θὰ φύγουν
ἀπ' τάρνιου τῆς μυρουδιές.
- » Ἐἶ, εἶ, εἶ, πρᾶ, πρᾶ, πρᾶ,
τὰ γιδάκια μου τάρνια,
- » ποῦ μαζύτους βασιλεύω
εἰς τὴν κτίσι σὰν κυρὰ
- » καὶ μὲ προσκυνοῦν λειβάδια
δάση, κρύσταλα νερά,
- » καὶ τὴν νύκτα τὰστεράκια
ποῦ μὲ φέγγουνε γλυκά.
- » Ἐἶ, εἶ, εἶ, πρᾶ, πρᾶ, πρᾶ,
τὰ γιδάκια μου τάρνια.»

(ἀκολουθεῖ)

*Ἐγραψα ἐν Κερκύρα κατὰ τὸ ἔτος 1859.

Ὁ θάνατος τοῦ κλέφτη.

Θέλτε νὰ ἰδῆτε λείψανο! τὸν κλέφτη πῶς τὸν θάφτουν!
πῶς τὰ συντρόφια τὸν θρηνοῦν, τὴν ὄρφανιά των κλάφτουν!
περνᾶστε στὴς ἀκροννηχὲς, Τρικόρφων τὰ λημέρια
ν' ἀκούστε βογγολόγημα! παράπον' ὡς τὰστέρα!
κεῖτταται ὁ Γιάννος, κείτταται! σὰν τὸ θεριὸ μουγγρίζει
καὶ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι του λάμψες διασκορπίζει.
λάμψες ἀστραποκαίουσι τυράννους φοβερίζουν
τυράννους τοὺς παμμίαρους! ἀχτίδες τοὺς σπαθίζουν!

μέ τῶνα φέρει τὸ σπαθί, μέ τᾶλλο τὸ τουφέκι,
καί εἰς τὰ δόντια του κρατεῖ τὸ φλογερὸ φουσεκι,

Ἵλημερίς πολέμησε σάν ἄφοβο λειοντάρι
ἔκοψε τούρκους μέ σπαθί, τὸ δίστομο χατζιάρι,
καί σάν περπάτα στά κορμιὰ κ' ἐμέτρα τὰ κεφάλια
ἀράπης ἀπὸ τὰ κορμιὰ μέσ' ἀπὸ τὰ τροχάλια,
τὸν ἄδη ποῦ ἐστέναζε! τὴν μαύρη του λαχτάρα!
ἀνάφτει μέσ τὰ στήθειά του δύο πιστόλια μαύρα!
δὲν πέφτει ὁ παλληκάρος! πετᾶ καί τὸν πετάει,
καί σάν ὁ λύκος τὸ ἀρνί ἐκεῖ τὸν ἐξεσκλαίει!

« Τρέχτε συντρόφια πιάστε με
» λαβώθηκα ὁ καυμένος!
» Τρέχτε συντρόφια πιάστε με,
» δὲν εἶμαι πεθαμμένος! »

Στὰ χέρια τὸν ἐπήρανε, στὰ νύχια του πατάει,
σάν ἀγετὸς σάν πέρδικα, καί ψυχοερωτάει,
« Δὲν εἶναι πουθενὰ παππᾶς! δὲν εἶναι Μοναστήρια!
» γιὰ τὴν ἀγία κοινωνιὰ τὰ ἄχραντα μυστήρια! . . .
» παντοῦ ὁ Τούρκος ἔκαψε καί χώρες καί χωριά. . . .
» δὲν ἄφησε μήτε παππᾶ γιὰ κοινωνιὰ τὴ θεία; . . .
» κρίμα! κρίμα! στὸ τόπ' αὐτὸν, πατρίδα τὴν ἀγία!
» παντοῦ τὴν ἐλαχτάρισε τοῦ τούρκου ἡ τυραννία! »

Καί στὸ παράπονό του αὐτὸ δακρύζουν τὰ συντρόφια!
καί ἡ ψυχὴ του ἐξέρχεται ξεσκλιζούσα τάντῶσθια. . . .
μέ σκούξιμο καί τρίξιμο, σάν τρίζουνε τὰ δένδρα,
ποῦ ξεριζών' αὐτὰ βορειᾶς ἀπ' τὴν ἀγρία πέτρα.
Καί εἰς τὸ ξέρχωμα αὐτῆς, ὁ στεναγμὸς του βράζει,
καί τὸ φουσεκι τῶν δοντιῶν, στὸν στεναγμὸ του σκάζει!
ἀμέσως! καί ψηλά πετᾶ! μαζὺ μέ τὴν ψυχὴ του!
ἐκείνη μέν' εἰς τὰ ἐκεῖ! καί κάτω ἡ ὀργή του! . . .
Ἐνάφτει σάν τὴν ἀστραπὴ, στά σύγνεφα συρίζει,
καί σάν ἀνεμοστρόβιλος κάτω στὴ γῆ γυρίζει!

γυρίζει, πετᾶ, βίχεται κατὰ τῆς τυραννίας,
καί ὄρκο κάμνει ἡ κλεφτουργιὰ στὸ ὄνομα τῶ ἀντρίας!
στὸ ὄνομα τοῦ Γιάννου τῆς, πίστεως τῆς ἀγίας! . . .
ἢ ν' ἀποθάνη στὸ Σταυρὸ ὑπὲρ ἐλευθερίας! . . .
ἢ νὰ τὴν κάψῃ ἡ ἀστραπὴ, ἀφορισμὸς τοῦ Γιάννου,
πώχυθη ἀπ' τὸ στόμα του, σάν μουγγρισμὸς τοῦ ἄδου!

Τρία παλληκάρια σκάφτουνε τὸν τάφο στὴ Σαλιστρία
μέ γιαταγάνια μέ χαρπιδιά, καί μέ τὰ δόλια νύχια
στὸν ἴσκιο νὰ τὸν θάψουνε, ἥλιος νὰ μὴν τὸν καίγῃ,
καί τὸ χαλάζι, ἡ βροχὴ ἀπ' τούτονε νὰ φεύγῃ.
Καί σάν τὸν μυριολόγησαν κ' ἐπῆγαν νὰ τὸν θάψουν,
σταθῆτε! λέγει ὁ Μήτηραρος! στὸν τάφον μὴ τὸν βάζουν!
Συγχώρησι στὸ γέροντα! ἀκοῦστε νὰ μιλήσῃ
ἴσα τὸν λέει ἡ γνῶσί του, δὲν κάνει νὰ τ' ἀφήσῃ!

εἶδα στὸ κόσμο τούτονε
καλλοῦδια κ' εὐτυχίες!
στὴ νειώτη, στὰ γεράμματα
καί τόσες δυστυχίες.

Καί ξέρετε πῶς ἔρχονται τανάποδα στὸ κόσμῳ!
ἀπὸ τὴν ἀνακεφαλιὰ, τὸν ἄπιστο τὸ φρόνο! . . .
αὐτὸς γυρίζει ἀνάποδα τὸν κόσμῳ κάθε μέρα
αὐτὸς φονεύει τὸ παιδί, καί τὸ παιδί πατέρα!
τέτοια ἡ ἀνακεφαλιὰ, ποῦ ὅλα τὰ γυρίζει
καί στὴ χαρὰ τῆς τὴ πολλή, θάνατο σudaυλίζει!
Εἶναι τυφλὴ καί ἄβουλη, ζουρλὴ σάν τὸν ἀγέρα!
ποτέ δὲν νοιώθη τὸ καλὸ, τοῦ νόμου τὴ φοβέρα!
ἔχει κατάρα ἀπ' τὸ θεὸ τὸν ἄλλο νὰ κακίζῃ,
καί μέ τὰ νύχια τῆς αὐτὰ, καρδιά τῆς νὰ ξεσχίζῃ
σάν τὴν ὀχιά ὀποῦ γεννᾶ καί τρώγουν τὴν κοιλιὰ τῆς! . . .
τοῦ φρόνου τὰ γεννήματα! τὰ φίδια τὰ παιδιὰ τῆς! . . .

Σράτιμμα δίχως καπετάνιο,
εἶν' αἰετὸς δίχως χαλινὸ,

βίχνει τὸν καθελλάρη
καὶ πέφτει στὸ γκρεμὸ.

Γιὰ τοῦτο παλληκάρια μου πρὶ θάψουμε τὸν Γιάννον
τὸν θαμμαστό μας καπετάνιο! ἐγὼ προτείνω ἄλλον
πρῶτο γιὰ νῆναι μαρτυριά, στὸ κόσμο τὸν ἀπάνω,
νὰ μὴ μοῦ εἰπῇ πῶς ἄφησα, χρέος ποῦ τόρα κάνω. . .
Κάμετε σὰν πῶς κάμνουνε ἀρματωλοὶ καὶ κλέφται
στὸ πόδι καπετάνιου μας ἄλλοτε πρῶτ' ἐκλέχτε,
καὶ θάψετε τὸ Γιάννο μας τὸν πρῶτο καπετάνιο
ὡς θάρτουν βασιλεῖαδες τὸ βασιλεῖα τὸ ἄλλο,
καὶ πέρνουν τὴν κορὼνα τους καὶ τὴν κληρονομία τους,
σὰν ὀρκισθοῦνε πρότερα μέσα στὴν ἐκκλησιά τους
ἔτζι τὸν καπετάνιο μας αὐτὸς νὰ τὸν ἐθάψη
κι' ἀπάνω ἀπ' τὸν τάφο του μαζὺ μὲ μᾶς νὰ κλάψη,
καὶ τὸ σπαθὶ του τὸ λαμπρὸ, αὐτὸς νὰ τὸ φορέση
καὶ σ' ὄλους μας μὲ μιὰ καρδιά, ἕνας νὰ βασιλέψη.
"Ὅλ' ἦστε παλληκάρια, ὅλοι καπετανέοι,
μόν' ὁ Θεὸς ἐπρόσταξε ἕνας νὰ βασιλεύῃ
Βασίλειο δικέραλο! αὐτὸ δὲν εἶν' Βασιλείο!
μόν' εἶναι ὡς τὸ λέγουνε, στὸ κόσμο μὴ κελλεῖο (α)
ὁ ἕνας κάμνει τὸ καλὸ, ὁ ἄλλος τὸ χαλάει,
καὶ ὁ λαὸς κανένανε, τότε δὲν ἀγαπάει

Ποῖο θέλετε γιὰ βασιλεῖα! στὸν τόπο καπετάνιου!
ἐγὼ προτείνω τὸν Κοσμᾶ τὸν ἀδερφὸ τοῦ Γιάννου,

(α) Ἡ τοιαύτη μορφή τερατώδους Κυβερνήσεως ἔφερε κατὰ τὸν ὑπὲρ
ἐλευθερίας ἀγῶνα πολλὰκις τὴν πατρίδα εἰς τὴν ἀναρχίαν καὶ εἰς τὸ χάος,
καὶ ἕνεκα τῆς τοιαύτης κυβερνήσεως ὀπισθοδρόμησαν τὰ ἑλληνικὰ ἔπλα
καὶ ὀρηνοῦμεν ἕδη τὴν Κρήτην, τὴν Σάμον, τὴν Ἑπείρον, τὴν Μακεδονίαν
καὶ Θετταλίαν· ἡ τοιαύτη Κυβέρνησις, διότι ὁ Ὅθων εἶχε τὴν ἀνοσίαν
νὰ μερισθῇ τὴν δόξαν του μετὰ τῆς ἀφρόνου αὐτοῦ γυναικὸς κατέστρεψε
τὸ διάδομά του· ἡ αὐτὴ ἐπίσης κυβέρνησις, καὶ κατόπιν ἡ παρούσα, ἡμαῦ
ρωσαν τὴν δόξαν τῆς Ἐπαναστάσεως, ἐφ' ᾧ καὶ διεκινδυνεύσαμεν τὸν ἔσχα
τον κίνδυνον· φαίνεται δὲ, ὅτι οἱ 40 κλέπται, ἐσκέπτοντο ὀρθώτερον ἀπὸ
τοὺς 400 πληρεξουσίου τοῦ Ἔθνους. Ποῦ οἱ τότε κειροί! ποῦ τὰ ἦθη!
ποῦ οἱ ἄνδρες ἐκείνοι!

καὶ ὡς μικρότερ' αὐτουνοῦ κανένα σας δὲν κάνω
κάνένα δὲν καταφρονῶ καὶ θέλῃσι δὲν βάνω! . . .
"Ἄν κ' οἱ σαράντα στρέγετε σταυρῶστε τὰ σπαθία σας
σεῖρτε φιλήστε τὸ νεκρὸ ποῦ στέκει ἐμπροστά σας
καὶ ζάναδα φιλήστε τὸν νεὸ καπητάνιο
φιλήστε σὰν ἀδέρφια κι' ὁ ἕνας τὸν ἄλλο
καὶ πιάστε ὄρκο στὸ σταυρὸ, στὴ πίστι σας ἀπάνω
πῶς θ' ἀγαπήσετε αὐτὸν σὰν τὸν καλὸ τὸν Γιάννο.
Σκύπτουν φιλοῦν τὸ λείψανο τὸν πρῶτον καπετάνιο
φιλοῦν καὶ τὸν διάδοχο στὸν ὄρκο τους ἐπάνω.
Ἐσπροβοδοῦν τὸν Γιάνναρο μὲ θλίψεις! μπουμπουνιές!
καλοτυχιζοῦν τὸν Κοσμᾶ! μὲ δάφνες παταριές,

Θεὸς συχωρέσει κρᾶζονε
νὰ ζήσῃ ὁ Ταῖφάς τους
Θεὸς συχωρέσει τὸ Γιάννο τους
νὰ ζήσ' ὁ βασιλεῖς τους.

Ἡ πολιτικὴ μας ἐξομολόγησις.

Καὶ ἡ ἐν τοῖς πιεστηρίοις πολύμοχθος ἐργασία ἐπὶ τοῦ πολυ-
μόχθου Συγγραμμάτων μας οἱ Σπειθήεις, οὐδ' Α'. Τόμος ἐγγίζει
εἰς τὸ τέμα του, καὶ ἡ τῶν πραγμάτων τροπὴ καὶ λοξοδρομία,
καὶ τὸ πρῶτιστον, ἡ τῶν ἐν τέλει εὐλάβεια πρὸς τοὺς πολλὰ ἢ
ὀλίγα θυσιάσαντας καὶ ἀγωνισαμένους, μᾶς ἐπηρεάζον πάντως
εἰς τὸ ν' ἀναλάβωμεν τὸν δημοσιογραφικὸν κάλαμον.

Ἄλλ' ἤδη, αὐτὴ ἡ τῶν πραγμάτων τροπὴ καὶ ἀκαταστασία,
αὐτὸς οὗτος ὁ ζῆλος τοῦ ἐν τέλει εἰς τὸ νὰ ἐξουδετερώσωσι ὅλα
ἐκεῖνα τὰ στοιχεῖα, ἅπερ συνετέλεσαν καὶ ἐμόγηθησαν εἰς τὴν νέαν
τῶν πραγμάτων μεταβολὴν καὶ εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς Βασι-
λείας, μᾶς φέρει καὶ ἄκοντας εἰς τὸ στάδιον τῆς δημοσιότητος,
διότι ἐν ἀπροσδοκίᾳ τινι ἀποτυχίᾳ τοῦ νεαροῦ ἡμῶν ἡγεμό-
νος Γεωργίου ἂν ἀνηγόρευεν ἡ ὀκτωβριανὴ ἐπανάστασις, ἡ ἱστο-
ρία θέλει κατακρίνει αὐτὴν ταύτην τὴν ἐπανάστασιν, καὶ τοὺς

λαβόντας ὑπὲρ αὐτῆς μέρος ὡς ἀναξίους καὶ φαύλους, ὅπως ἡ ἱστορία κατακρίνει τοὺς περὶ τὸν Ὀθωνα, ὧν ἡ ἀβελτηρία κατέστρεψε τὴν δυναστείαν αὐτοῦ καὶ ἤνοιξεν εἰς τὸ κατόπιν καὶ πρὶν δεκακισχιλίους εἰς τὴν Ἑλλάδα τάφους. Καὶ βέβαια! ἡ οὐδετερότης ἐν κρίσιμοις περιστάσει λογίζεται προδοσία, ὅπως ἐλογίσθη εἰς τοὺς περὶ τὸν Ὀθωνα διότι οἱ ἀγαθοὶ οὗτοι ἄνδρες, οἵτινες δι᾽-σχυρίζονται ὅτι διετήρησαν τὴν πρὸς τὸν βασιλέα τῶν πίστιν καὶ τὸν ὄρκον αὐτῶν, ὤφειλον, ἢ ν' ἀποθάνωσι μὲ τὸ ξίφος μαχόμενοι ἢ νὰ ταχθῶσιν εἰς τὴν ἐθνικὴν μερίδα. Τοῦτό ἐστὶ τὸ καθήκον παντὸς τιμίου πολίτου, καὶ ἡ νέα κατάστασις τῶν πραγμάτων ὄχι μόνον δὲν ὤφειλε νὰ τείνῃ πρὸς τοὺς ριψάσπιδας πολιτικούς τε καὶ στρατιωτικούς χεῖρα, ἀλλὰ καὶ μάλιστα ὤφειλε ἵνα συστήσῃ δικαστήριον τῆς τιμῆς καὶ ἐκδικάσῃ αὐτοὺς ὑπὸ τοὺς αὐστηροὺς ὄρους τῆς στρατιωτικῆς καὶ πολιτικῆς νομοθεσίας καὶ τῶν ἐθίμων ἐν γένει. Ὁ λειποτάκτης ἀπολείπει τὸν βίον! Ὁ ριψάσπις τουρκεῖται! οὗτός ἐστιν ὁ μέγας τῆς τιμῆς ὄρκος, ἐφ' οὗ ἐρειδόμενα βασιλεύουσιν τὰ ἔθνη. Ἄλλ' ἡ νέα τῶν πραγμάτων κατάστασις σὰς λέγει ὅτι οὗτοι διετήρησαν τὸν ὄρκον τῶν πρὸς τὸν βασιλέα ἄρα οἱ ἄλλοι ἐξώρμησαν— ἐξεταστέον καὶ τοῦτο. Ὁ δεσμὸς καὶ ὁ ὄρκος μεταξὺ Ὀθωνος καὶ λαοῦ, μεταξὺ Βασιλείας πολίτου καὶ στρατιώτου, ἐλύθη ἀφ' ἧς ἡ Βασιλεία ἐπιорκήσασα, παρεβίασε καὶ ἐξέσχισε τὸ μεταξὺ ἔθνος καὶ αὐτῆς πολιτικὸν Σύνταγμα ἤγουν, ἀφ' ἧς ἤρξατο νὰ φατοῦρῆται διαιρούσα τὸν λαὸν εἰς ἀποσιωμένους καὶ εἰς ἀντιδυναστικούς, ἢ ὅπως τοὺς ἀπεκάλει ἡ Ἀμαλία ἀναρχικούς· διελύθη, ἀφ' ἧς ἐπεμβάσα διὰ τῆς λόγῃς εἰς τὰς ἐκλογὰς ἤνοιξε χιλιάδας τάφους· διελύθη ἀφ' ἧς συνέστησε τὸν ἀπάνθρωπον περὶ τύπου νόμον, καὶ ἀφ' ἧς ἐπεμύθηκεν εἰς τὰ δικαστήρια καταδικάζουσα τοῦτον τὸν δημοσιογράφον διὰ τὴν λέξιν Σίστημα εἰς θάνατον, καὶ ἀθωώνουσαν ἐκεῖνον, ὅστις τῇ ὑπεσχέθη ὑπόκλησιν καὶ δουλοφροσύνην. Διελύθη ἀφ' ἧς ὁ Ὀθων ἐλάμβανεν ἀπὸ τὰς τριόδους τοὺς ὑπουργοὺς, καὶ ἀπὸ τὰ ὠτακουστῆα τοὺς ὑπαλλήλους. Διελύθη, ἀφ' ἧς ἐξεβίασε τὸ ἀπόρητον τῶν ἐπιστολῶν καὶ τὸ ἄσυλον τῆς οἰκίας· διελύθη, ἀφ' ἧς οὗτος διέρρηξε τὰς σχέσεις του μὲ τὴν Βαβαρικὴν αὐλήν, ἀρνού-

μενος εἰς τὸ νὰ προσκαλέσῃ πλησίον του, κατὰ τὸ Σύνταγμα, τὸν Διάδοχον ἵνα μὴ τὸ ἔθνος ζητήσῃ νὰ βασιλευθῇ παρ' αὐτοῦ, καὶ προφασίζόμενος ὅτι ἡ Βαβαρία δὲν δέχεται τὸ 40 ἄρθρον, ἐν ᾧ ἡ ἀντίρρηση αὐτῆ εἶναι αὐτόχρημα πλάνη, ὡς θέλομεν καταδείξει· ἐν τῷ οἰκείῳ τοῦ συγγράμματος τούτου χώρῳ. Ναι, διελύθη ὁ μεταξὺ ἔθνος καὶ Ὀθωνος ὄρκος καὶ διὰ τὰς ὡς εἴρηται ἐπιорκίας αὐτοῦ, καὶ διὰ μυρίας ἄλλας, καὶ τελευταίως, διότι ἐβίασε τὰ πεδία τῆς Ναυπλίας καὶ τοὺς βράχους τῆς Κύθου μὲ ἀδελφικὸν αἷμα, ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοὺς ἔκπαλαι καὶ μέχρι τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ χρόνους· ἡ ἱστορία αὐτῆ μαρτυρεῖ ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἐτυραννήθη μὲν πρὸς καιρὸν, ἀλλ' οὐδέποτε ἐδουλεύθη! πόσοι καὶ πόσοι τύρανοι εἰς τὴν πνοὴν αὐτῆς ἀνετράπησαν! Καὶ ὅμως παρίστανται ἤδη τὰ ὄργανα τῆς τυραννίας καὶ λέγουσιν, ὅτι διετήρησαν τοὺς πρὸς αὐτὴν ὄρκους τῶν ἐν ἄλλαις λέξεσιν ὅτι ἡμεῖς ἐπιорκήσαμεν· καὶ ὅτε ἡμεῖς ἐπιόρκοι, διατί οἱ πιστοὶ τοῦ Ὀθωνος συνομνύουσι μεθ' ἡμῶν; μήπως ὁ Ὀθων δὲν βασιλεύει ἐξ ὀνόματος τῶν φαύλων καὶ τῶν δημίων, ἀποκαλούμενος καὶ εἰσέτι βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων; διατί οὗτοι τὸν ἐγκατέλιπον; ἐξεβίασθησαν! ἄρα ἡ βία δὲν εἶναι πίστις, ἀλλ' εἶναι καὶ λέγεται εἰς τοὺς οὕτω προφασίζόμενους ἀπιστία· ἀνὴρ πιστὸς δύναται μὲν νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν τιμὴν ἢ τὴν πίστιν, καὶ τότε λογίζεται σεβαστὸς ἐν τῇ κοινῳνίᾳ· τότε ἐξαγάξει τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀποκαλούμενος μάρτυς. Ἄν λοιπὸν οἱ κύριοι οὗτοι εἶχον ἀνατροπὴν καὶ ἀρχὰς, ὤφειλον νὰ ἐμμείνωσιν εἰς τὴν πρὸς τὸν Ὀθωνα πίστιν τῶν, ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἀφήσωσι πρὸς καιρὸν τὸ στάδιον ἐλεύθερον εἰς τοὺς ἀθλήσαντας καὶ ἀγωνισθέντας, καὶ ἂν οὗτοι ἐβάδιζον κακῶς, τότε νὰ τολμῶσι καὶ διὰ τοῦ τύπου καὶ διὰ ζωῆς νὰ ἐκθειάζωσι τὴν δυναστείαν τοῦ Ὀθωνος· τότε νὰ κατακρίνωσι τὸ ἐνεστὸς καὶ τὴν ἐπανάστασιν Ὅταν ὅμως ἡ ἐπανάστασις καὶ οἱ ἐπαναστάται καλῇ τῇ πίστει ἀφωπλισθησαν, εἰς τί δύνανται ἤδη νὰ συντελέσωσιν ἄνευ ὅπλων πρὸς παρῳσιν τῆς νέας τῶν πραγμάτων καταστάσεως; πῶς, ἐὰν δ μὴ γένοιτο! παρουσιασθῇ ἀντίδροσὶς τις; Τοῦτο πρέπει νὰ τὸ μελετήσῃ καὶ νὰ τὸ σκεφθῇ ἡ Συνέλευσις ἥτις εὐρίσκειται δεσμευμένη ὑπὸ τὸ κράτος τῆς πρώτης καὶ τῆς ἐσχάτης εὐθύνης.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΚΙΛΑ.

‘Ο *Narróφρων*, έφημερίς εξαισία, κατέστη άκένωτος’ άρβεται τās άκτίνας της από τὰ νέφη του παρελθόνος’ είναι ξηνηρσαλάτα! . . .

— ‘Η κατάρτος *Έλλαις* άποκαλύπτει σημεΐα και τέρατα! άνωρύττει και από τās γαστέρας τὰ σπανακόφυλλα’ α! είναι άσπλαγχνος! πώς θά ζήση ή ό κόσμος Σιόρ Λεβίδη; . . . όλίγη αιδώς εις τούς νομιμόφρονας!

— Οί πελάται του κ. Ι. Παπαζαφειροπούλου παραπονούνται διότι ούτε τās ύποθέσεις των δικάζει, ως δικηγόρος, ούτε τούς παραπέμπει εις άλλους’ είναι ό . . . τί λέγομεν! είναι ό ύπουργός της Δικαιοσύνης, τών Έκκλησιαστικών και τών Φώτων! . . γένοιτο τó Έλεός σου Κύριε! γένοιτο! γένοιτο!

— Είς Σύρον, όχι όμως ό εύάγωγος και έμπορικός αύτης ‘Ομιλος, αλλά πειναλέα τινά ζούφια, έκαμον πράξιν άγυρτικῆ τῆ βουλευμάτι, κατά τών άποξηραθέντων φύλλων’ πώς θά φάγουν τήν πίτα!

— ‘Ο πρόην Ιεροδικός Κ. Ζηνόβιος Βάλβης προτίθεται ίνα λάβη μέρος εις τās νέες τών ‘Αρχιερέων’ χειροτονίας. ‘Αντιτείνει ό άχάριστος αύτου συνυπουργός Κ. Ζημβρακάκης. Τί διαβόλοι του είναι αυτοί οι Κρήτες! Χθές ό Βάλβης άπολύτῳ δικαίωματι έκαμε τόν Κ. Ζημβρακάκην άπόλυτον ύπουργόν και σήμερα ούτος τῷ άρνεΐται τó χρίσμα. Τί άσεβής κόσμος!

— ‘Ο πληρεξούσιος Βιαλέτης και ό Χ. Σκελλαριάδης έχάλασαν τόν κόσμον ζητούντες τούς κλαπέντας κύνας των. Δέν ειχε άδικον εις κόμη, όστις, ταξειδεύων τόν ώκεανόν, έβρίφη εις τήν θάλασσαν ίνα σώση τόν ιδικόν του’ οι αγαπώντες τούς κύνας είναι άνθρωποι ιδιότροποι, επίμονες, δραστήριοι και άποφασιστικοί’ ότι τούς κατεβάζει ή κεφαλή των δέν τούς τó εύάζει ό διάβολος! Κανένas δέν τούς οικιάζει! . . .

— ‘Ο κ. Παράσχος έκοσμήσατο τήν αίθουσαν αύτου με τεταρυ-

χευμένον άετόν, όστις θεωρείται σπάνιος διά τὰ ώραΐα αύτου ποιήματα’ πόσον αναγκαίος ήθελεν είσθαι διά τήν αίθουσαν της Συνελεύσεως; . . .

— ‘Ο πρόην συντάκτης του *Τοξότου* κ. Θ. ‘Ορφανίδης έρύττευσε τόν περίβολον της Συνελεύσεως με πικροδάφνας και τόσα εις τó κατόπιν άκαρπα δένδρα. Διατί ό *Τοξότης* σκαπανεύς της έλαιας! . . .

— ‘Ο μυθολογικός συντάκτης του *‘Αβδηρίτου* κ. Βρατζάνος ένηγκαλίσθη τήν *Χρυσαιλίδα*’ θά τήν ξεμαδίση ή *Ευνομία*, διότι τῆ υπέμνησεν άβδηριτικῶς ήμέρας θλίψεως και οδύνης!

— Λέγεται ότι ό διαβόητος Παπουλάκης διαρρήξας τὰ δύντια του άγίου Μητροφάνους μετέστη επί πτερύγων άνέμων εις τās ‘Αθήνας’ όφείλει ή ‘Αστυνομία, άντι του να φονεύη τούς μη δάκνοντας κύνας, να προνοήση περι του λυσσώδους τούτου άγύρτου!

— Πατήρ τις εκλεψε τόν κύνα του υιοΐ του και τόν προσέφερε τῷ κ. Βιαλέτῃ ίνα παραμηθύση αύτόν διά τήν άπώλειαν του κυνός του. Τί σκληρός άνθρωπος!

— ‘Ο ποιητής κ. Π. Σουτζος εξέδοτο Σύρραμμα οΐ τó όνομα άγνοούμεν, διότι δέν ειδεν εισέτι τó φῶς’ παραδόξον! πρώτην ήδη φοράν ό κ. Σουτζος άποκρούπτει τó τάλαντον!

— Δύο εκ τών τριών πληρεξουσίων οΐτινες έδιωρίσθησαν επ’ έσχάτων τών ήμερών διαγγελεις παρά τῆ Α. Μεγαλειότητι, άνεχώρησαν επαναστατικῶ δικαίωματι άνευ άδείας της Συνελεύσεως’ οι δε νομιμόφρονες έπετίμησαν αύτούς ως στασιάζοντας κατά της κυριαρχίας του Έθνους. Δέν είναι αληθές! οΐτοι ύπεσχέθησαν μήτε να ίδωσι τήν Συνέλευσιν μήτε και να τούς ίδῃ μήτε και να παραιτηθῶσι . . . και επειδή είναι έωλοι και μετέωροι, δέν ήδύναντο να ζητήσωσιν άπουσίας άδειαν ίνα μη εκληφθῇ ότι παραβαίνουσι τήν ύπόσχεσίν των και τούς δώσωσι τὰ παπούτσα στó χέρι! άλλοι δε λέγουν ότι ή άνευ άδείας αναχώρησίν των, είναι σιωπηρά παραίτησις τών καθηκόντων πληρεξουσίου, τοσοΐτον μάλλον, καθ’ όσον ή Αύλή διετύπωσε τήν ιεράν ταύτην άρχήν εις τó πρόσωπον κ. Βότζαρη, όστις έν τοιαύτη περιπτώσει πρέπει ή να παραιτηθῇ προς διάσωσιν της ύπολήψεώς του, ή να ζητήση

ὡς στρατιωτικὸς ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν ἀρμόδιον ὑπουργόν· ὥστε δὲν ὑπάρχει τι σαφές καὶ ὀρισμένον ἐπὶ τοῦ προκειμένου· τὰ περικιτέρω θὰ διευκρινήσωσι τὰ ἀγλαὰ τῆς ἐπαναστάσεως τέκνα, οἱ κύριοι Πάνος Θ. Κολοκοτρώνης καὶ Γ. Α. Μαυρομιχάλης· ἄς ἀκούσωμεν καὶ αὐτούς. «μὴ δίκην δικάσης πρὶν ἀμφοῖν μύθον ἀκούσης» ἔλεγον οἱ προπάτορες.

— Προχθὲς οἱ λησταὶ εἰσῆλασαν νύκτωρ εἰς τὴν οἰκίαν διασήμου τινος στρατιωτικοῦ καὶ ἀστόχου πυροκροτήσεως γενομένης ἔγιναν ἄφαντοι! ὁ κ. Βάλβης ἐτοιμάζει ἀπὸ τοῦδε τὰ ἐπιτήμια· γενόμενος ἐπίσκοπος ἢ μητροπολίτης θὰ τοὺς δώσῃ στὸ διάβολο μὲ τοὺς ἀφορισμούς του. Βέβαια! σ' ἔγω χάρι κάβουρα νὰ πηδᾷς στὰ κάρβουνα! . . . ἔχε χάρι τοὺς ληστὰς νὰ παραπηδήσωσι μὲ τὸν κ. Βάλβην ὅταν ξαναφορέσῃ τὰ βράσσα του!

— Λέγεται ὅτι ὁ ὑπουργὸς ἐκεῖνος, ὅστις ἔμελλε νὰ μετασχηματίσῃ διὰ μηχανητικῆς δυνάμεως τὰ ἑλληνικὰ πλοῖα εἰς θωρακωτὰ, μεταβαίνει τάχιον εἰς ἐπίσκεψιν τῶν φρενοκομείων Κερκύρας· κατευθύνει κύριος τὰ διαβήματά του ἐπ' ἀγαθῶ, καὶ ἐν ἐλέει τοῦ οἴκτου του!

— Τί ἀχάριστος ποῦν ὁ κόσμος! 1,600 περίπου διατάγματα διορισμῶν, παύσεων, μεταθέσεων προβιθασμῶν κτλ. κτλ. ἐξέδοτο μέχρι τοῦδε τὸ ἱερογλυφικὸν ὑπουργεῖον Βάλβη, καὶ πάλιν παραπονοῦνται οἱ ἄνθρωποι· τοιοῦτοτρόπως ἀναγκάζουσι τὸν ἐνᾶρτον τοῦτον ἄνδρα νὰ ἐνδυθῇ αὔθις τὰ βράσσα καὶ νὰ μὴν ἰδῇ τὸν ἀχάριστον κόσμον!

— Πόσον ἐπροώδευσεν ἡ κοινωνία μας σήμερον! Εἰς τοὺς πάλαι ποτὲ χρόνους ὁ σοφώτερος ἔλεγεν· «ἐν οἴδῃ οὐδὲν οἶδε», καὶ σήμερον δόξα τῷ θεῷ ἔγιναν πανεπιστήμονες καὶ οἱ ἔκθετοι τῶν τριόδων!!! Ἐγίνε καὶ ὁ Παπαζαφειρόπουλος ὑπουργὸς τριῶν ὑπουργείων. Θεέ μου! πῶς βαστάς τὰ κεραμίδια ξεκάρφωτα!

— Πόσον συκοφάντης ὁ κόσμος! βοᾷ καὶ κραυγάζει ὅτι τὸ ὑπουργεῖον δὲν ἔχει τὴν πλειονοψηφίαν εἰς τὴν Συνέλευσιν! ἀρκεῖ ὅτι ἔχει δέκα πληρεξούσιους, δι' ὧν τὸ ὑπουργεῖον κατορθώνει διὰ τῆς ἀπουσίας αὐτῶν νὰ μὴν ὑπάρχῃ Συνέλευσις! τί λοιπὸν χρειάζεται ἡ πλειονοψηφία!

— Πρῶτον τις ὑπουργὸς παρουσιασθεὶς εἰς τὸν κ. Βούλγαρην ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ ἵνα τὸν λύσῃ τοῦ δεσμοῦ τῆς φιλίας. Σὲ λύω εἶπεν ὁ μάγος, ἀλλὰ φοβοῦμαι!

— Ἄλλος τις εἶπεν εἰς τὸν κ. Κανάρην ὅτι ἀποχωρίζομαι ἀπὸ σοῦ ἐντιμε Ναύαρχε, ἀλλὰ θὰ σοῦ κόψω τὸ δεξιό σου χέρι· κάλλιο ἔνα παρὰ κανένα, ἀπεκρίθη ὁ πονηρὸς γέρον!

— Τινὲς ἐπαρτήρησαν ὅτι ἡ προσδιορισμένη ὥρα διὰ τὰς συνεδριάσεις τῆς Συνελεύσεως κατὰ τὰς 2 Μ. Μ. δὲν εἶναι ἢ κατὰλληλος. Δὲν τὸ ἐδέχθη ὁ πληρεξούσιος κ. Δομενεγιάνης!

— Ὁ ἐντιμὸς ὑπουργὸς τῶν οἰκ. κ. Ζηνόβιος Βάλβης ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν κ. Ι. Κολοκοτρώνην τὰς πρὸς ἀνέγερσιν Ναοῦ, ὁ Ἅγιος Σώζων, εἰσπραχθεὶσας συνεισφοράς· ὁ δὲ Γεναῖος τῷ ἀπεκρίθη ὅτι δὲν καταδέχεται νὰ ἔχῃ ἀνταπόκρισιν μὲ κουρεμένους ὑπουργούς· ὁ Βάλβης ἐκάκωσε, καὶ ἐζήτηε τὸν ἀρμόδιον δικηγόρον ἵνα ἐνάξῃ τὸν προπέτην τοῦτον ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων· ἀφήσατε, λέγει ὁ Παπαζαφειρόπουλος, ἀρμόδιος εἶμαι ἐγὼ . . . αὐτὰ εἶναι γάλλια τῶν τριόδων εἶπεν ὁ Ζαμβρακάκης· ἐγὼ εἶμαι ὁ ὑπουργὸς τοῦ πολέμου σήμερον καὶ θὰ ἤμῃαι ἐν ὄσῳ αἱ ἡμέραι ἀνοίγονται καὶ κλείουσι ὡς τὰ φύλλα τῆς σπανακόπιτας!

— Ἐπαναστάτης τις συναντήσας ὀθωνιστὴν τῷ εἶπε, ποῦ τρέχετε! εἰς τὰ ἔχνη σας φίλε μου, καὶ πάλιν εἰς τὰ ἔχνη σας, ἀπεκρίθη ὁ ὀθωνιστής· εἶναι τολμηρὰ ἢ ἀπάντησις! Σεῖς μᾶς ἐδιδάξατε τολμηροὺς καὶ τολμηροτάτους εἶναι . . .

— Καθηγητὴς τις προσεκλήθη νὰ δώσῃ μᾶθημα οἴκοι εἰς τὸν υἱὸν ἐνὸς φοβεροῦ ἐπαναστάτου καὶ πρῶτον ὀθωνιστοῦ. — Διδάσκαλε, σοῦ παραδίδω τὸν υἱόν μου νὰ τὸν μάθῃς τὴν πολιτικὴν· — Πρέπει νὰ μάθῃ τὸ πρῶτον ὀλίγα γράμματα, τοῦλάχιστον ὅσα ἠξέούρεις καὶ σύ· — Τί τὰ θέλεις τὰ γράμματα, δὲν κυττάζεις πόσοι ἀγράμματοι, πόσοι ἀγύρται ἔγιναν μετὰ τὴν ἐπανάστασιν ὑπουργοί; Λοιπὸν τὴν ἀγυρτίαν θέλεις νὰ διδάξω τὸν υἱόν σου ἢ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν σωφροσύνην; — Ὅ,τι εἶναι καλὸν νὰ φθάσῃ μίαν ἡμέραν ἐκεῖ ὅπου πρέπει . . . νὰ γίνῃ τοῦλάχιστον ὑπουργός. — Καὶ τί περισσότερον ζητεῖς; — ἂν εἶναι ἱκανὸς καὶ δι' περισσότερον ἢς γίνῃ. — Δὲν ἐνοῶ τί μᾶς λές· — Ἐγὼ διδάσκαλε

σὲ ἔσπερα νὰ μὲ διδάξης καὶ ὄχι νὰ σὲ διδάξω' — Λοιπὸν μὲ ἔφε-
ρες διὰ τὸν ἑαυτὸν σου καὶ οὐχὶ διὰ τὸν υἱὸν σου; — Νὰ, ποῦ τὸ
ἐμάντευσε; — Ναι, ἐμάντευσα καὶ ἄλλο τι περιπλέον' — Ποῖο;
— ὅτι ἐν ὄσω ζῆς δὲν ἐπιθυμεῖς ὁ υἱός σου νὰ ἐκπαιδευθῆ ἑ-
παξίως ἵνα μὴ καταλάβῃ τὴν θέσιν σου. — Καὶ νομίζεις τὸν υἱὸν
μου τοσοῦτον ἀχάριστον; — Πῶς ὄχι, ἀρ' οὐ ἐσὺ τὸν ἐδίδαξες
διὰ τῆς φιλαργυρίας σου τὰ σκληρὰ ταῦτα μαθήματα; — Ἄλλα
φιλαργυρία καὶ ἄλλο φιλοστοργία διδάσκαλε' — Ὁ φιλάργυρος δὲν
ἔχει οὔτε ἠθικὴν οὔτε πολιτικὴν ἀρετὴν ἐν τῷ κόσμῳ, εἶναι βάρος
τῆς γῆς, εἶναι ξύλον ἀπελέκτων; — Θὰ ὑπάγω εἰς τὴν Συνέλευ-
σιν, ἀρκετὰ ἕως ἐδῶ σήμερον καὶ ἄς μείνωσιν μεταξὺ μας! — μάλι-
στα! μάλιστα!

ΠΡΟΒΟΥΛΕΥΜΑ.

Λαθόντες ὑπ' ὄψιν τὴν κατάστασιν τοῦ κεντρικοῦ ταμείου τοῦ
Κράτους εἰς ὃ χορεύουσι ποντικοί, κρίνοντες δὲ ἐξ ἀναλογίας περὶ
τε τοῦ ἡμετέρου τοῦ καὶ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐν μέρει, καὶ θέλοντες
ἵνα προλάβωμεν πᾶσαν ἐνδεχομένην σύγκρουσιν ἀμφοτέρων, ἀκού-
σαντες καὶ τὴν γνώμην τοῦ Υπογράφου ὅστις εἶναι ἐμπειροτά-
τος περὶ τὰ τοιαῦτα, ἀποφαινόμεθα κατὰ τὰ κεκαυοισμένα ὑπὸ
τοῦ Κ. Μάμουκα τάδε.

Οἱ θέλοντες, καὶ συνδράμωσι τοὺς Ἀστέρας θέλουσι πληρῶναι τὸ
ἀντίτιμον κατὰ φυλλάδιον ἀντὶ δραχμῆς ἕκαστον «ἐν τῇ παλά-
μῃ καὶ οὕτω βοήσωμεν δέσποτα!»

Ὁ μὴ παραδεχόμενος τὴν ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ μοναδικὴν ῥή-
φραν, ἐπιστρέφει κατὰ τὰ κεκαυοισμένα τὸ φυλλάδιον.

α

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Ἡ ἐπίκλησις μας. — Τὸ καταδικασθὲν ἄρθρον τῆς Συνταγμα-
τικῆς περὶ συντάγματος σελὶς 6. — Ὁ ἀσπασμός μας πρὸς τοὺς
Ἑπτανήσιους σελὶς 13. — Βουκιστικὸν ἄσμα σελὶς 17. — ἕτερον
ἠρωϊκὸν σελὶς 21. — πολιτικὴ ἐξομολόγησις 25. — Ποικίλα περὶ
ποικίλων ὑποθέσεων καὶ προσώπων σελὶς 28.

(ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΗΣ).

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ.

το μάχεσθαι... νῦν δὲ ποίους νὰ πολεμήσωμεν! ἐναντίον ποίων νὰ ἀντιταχθῶμεν; . . . Πατρίς! διάχυσον αὐθις ἐπὶ τῶν τετραυματισμένων ἡμῶν στέρνων τὴν φλογώδη πνοήν σου· ἐάν οἱ πόθοι μας ἦναι πόθοι σου, ἐάν ἡ κατοικία σου ἦναι κατοικία ἀγγέλων ἢ βασιλευσῆ ἢ δικαιοσύνη σου ἐν συνέσει καὶ ὁμοιοῖα! ἂν δὲ τὸ πεπρωμένον μας καὶ τὸ πεπρωμένον σου, εἶναι νὰ μᾶς ταράττωσιν αἰείποτε δαίμονες, γενηθεῖτω τὸ θέλημα τοῦ ὑψίστου καὶ μόνου Θεοῦ, ἢ χύση ἀπὸ τοῦδε τοὺς κερανοῦς του! . . .

Ναί, ποίους νὰ πολεμήσωμεν ἤδη; . . . ἐάν στυλιτεύσωμεν τὸ παράτολμον ἐνεστὼς, δικαιώνομεν τὸ σκληρὸν πεπρωμένον τοῦ παρελθόντος· ἐάν ἀμφότερα, ἢ κατακρίσις στρέφει ἐπ' ὄνοματι Σοῦ, ὦ Πατρίς, καὶ τότε τοῦ καταφύγωμεν; — Εἰς τὴν φρόνησιν! Γενηθεῖτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ! Ὁ νεαρός ἡμῶν Βασιλεὺς εἶναι σώματι καὶ καρδίᾳ ὡσπερ τὸν χλιαρὸν κηρὸν, ἐάν λοιπὸν ἀναπλάσωμεν αὐτὸν ἤθετι καὶ δόγμασι τοῖς ἀρχαίοις, ἰδοὺ ὅτι ἔχομεν νέον ἐν τῇ πατριδί ἡμῶν Περικλέα ἢ Ἀγησίλαον, καὶ ὅπως ἐκεῖνος ἔλεγε, «μέμνησο, ὦ Περικλείς, Ἀθηναίων ἄρχεις, ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἄρχεις,» ἢ ὅπως ὁ Ἀγησίλαος ἀπέφυγε τοὺς διαδόλους καὶ συκοφάντας, «τοὺς γέ μιν διαδόλους ἢ τοὺς κλέπτας ἐμίσει» ἢ ὅπως ἐτιμῶρει αὐστηρῶς τοὺς ἐν τέλει ἀπὸ τοὺς ἰδιώτας «καὶ τὰς μὲν τῶν ἰδιωτῶν ἀμαρτίας πρῶτος ἦγε, τὰς δὲ αὐστηρῶς ἐτιμῶρει, κρίνων τοὺς μὲν ὀλίγα, τοὺς δὲ, πολλὰ διατιθέναί...» «Ὅπως λέγομεν οἱ αἰοίδιμοι οὗτοι ἄνδρες, οἵτινες ἐγνώριζον τὴν ἀνατροφὴν καὶ τὰ ἦθη τοῦ Ἑλληνος, ἔθεσαν ὡς δόγμα τῆς Βασιλείας τῶν τὴν αὐστηρότητα καὶ δικαιοσύνην, ἐν ἣ κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, πᾶς ἀρετὴ ἐστίν, οὕτω καὶ ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν ἀπομιμούμενος τὰ διδάγματα τῶν πατέρων, θέλει ἀναδειχθῆ, σὺν Θεῷ βοηθῷ, ἀνώτερος τῆς δόξης ἐκείνων!... Ἴνα λοιπὸν ὁ εὐγενὴς οὗτος κηρὸς ἀναπλαττόμενος εἰς Θεοῦ ἄγαλμα, διατηρήσῃ τὸ αἰώνιον αὐτοῦ κάλος, ἀπαιτεῖται Πραξιτέλης. Ποῦ ὁ τοιοῦτος! Ἐάν εἰς τὴν ἐστίαν τῶν φώτων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ δὲν ὑπάρχωσι Πραξιτέλεις, μάτην ἀγωνιῶμεν! ὁ τόπος οὗτος θεωρεῖται ἴσως καταδικασμένος ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ ὑψίστου· «ἐάν Θεὸς μὴ οἰκοδομήσῃ Πόλιν, μάτην ἠγρύπνησαν οἱ οἰκοδομοῦντες· ἐάν Θεὸς μὴ φυλάξῃ Πόλιν, μάτην ἠγρύπνησαν οἱ φυλάσσοντες.» Μὴ λοιπὸν, ὦ

Ἑλληνες ἀναισθητῶμεν εἰς τὸ ὕψος τῆς παντοδυναμίας! ἡ Ἑλλὰς συνέτριψε τοὺς ὀδόντας τῆς τυραννίας καὶ ἐξήληθεν ἀλώβητος ὡσεὶ περιστρεφῶσα ἀπὸ τῆς κολάσεώς της τὸν ἄδην! ἡ Ἑλλὰς διεσώθη κατόπιν τροπαιοῦχος καὶ νικηφόρος τῆς ἀπονενομημένης δυναστείας τοῦ Ὀθωνος. Τίς διέσωσε, τίς διεφύλαξε ταύτην; Ἡ πανάχραντος τοῦ ὑψίστου πνοή, εἶπε καὶ ἐγένετο! Ὁ Θεὸς λοιπὸν ὁ τόσον κηδόμενος τῆς Ἑλλάδος, δὲν ἐφύτευσε καὶ κλίμακα εὐάνδρα εἰς τὴν ἑπαυλιν ταύτην, ἵνα ποτίσῃ τὰς ρίζας αὐτῶν πρὸς ἀναβλάστησιν νέων μὲ τὸν οἶνον τοῦ μαρτυρίου; . . . Μὴ βλασφημῶμεν! δὲν ὑπάρχει σπιθαμὴ γῆς ἧτις δὲν ἐποτίσθη μέχρι ζώης διὰ τοῦ αἵματος τῶν ἀποκλαδευθέντων σφαγίων· δὲν ὑπάρχει δεσμοτήριον εἰς ὃ δὲν ἐστῆναξεν ἡ ἀθωότης· δὲν ὑπάρχει οἰκογένεια, ἧτις δὲν ἐμελανειφόρησεν, ὥστε παντοῦ καὶ πάντοτε ἀνεδείχθησαν ἄνδρες αὐταπαρνήσεως· ἄρα ὑπάρχουσι πολλοὶ καὶ γενναῖοι Πραξιτέλεις.

Τίς καταβιβρώσκει αὐτούς; ὁ σάραξ τῆς διχονοίας κατὰ τῆς ὁποίας δὲν ἀπευθύνομεν ὀργὴν καὶ κατάραν ἵνα μὴ ἐκληφθῆ ὡς σημεῖον ἀδυναμίας, διότι δυνάμεθα ἐν τῇ ἀκραδάντῳ ἡμῶν πεποιθήσει νὰ ἐπικαλεσθῶμεν ἄλλα κατ' αὐτῆς ὄπλα, ἔχομεν ἐν ταῖς χερσὶ τὸ φλογώδες κατὰ παντὸς ἀπονενομημένου δρέπανον ἢ φωνὴ ἀλκίθους δημοσιογραφίας, εἶναι φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ἐφ' ἧ καὶ ἐν ὑποτροπῇ ἀπευθύνομεν κατὰ τῆς διχονοίας, οὐχὶ κατὰρας καὶ ἀναθέματα, ἀλλὰ σφοδρὰν καὶ ἀμετάκλητον διαμαρτύρησιν, ἧς ὁ ἦχος, ἢ θέλει φέρει εἰς συναίσθησιν πάντας τοὺς διχογνωμοῦντας, ἢ θέλει προκαλέσει κατὰ τῶν τοιούτων τὸν θάνατον.

Εἰς τὸ ὄνομα λοιπὸν τοῦ Θεοῦ! Δεῦτε ἀπορρίπτοντες τὸν κορνοκτὸν τῆς αἰσχύνης μας, προσέλθωμεν εἰς τὴν ἱερὰν Κολυμβήθραν τῆς Ὀμοιοῖας, ἀνακράζοντες ἐν μιᾷ καρδίᾳ, «ἐρέτω ἡ διχόνοια ἀπ' ἡμῶν, ἐρέτωσαν τὰ ζιζάνια καὶ οἱ σκώληκες! . . .» Ἴνα δὲ φθάσωμεν εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον σκοπὸν, τί ἀπαιτεῖται; Δεῦρο πρὸς τοὺς Ἀστέρους ἵνα ἀνεύρωμεν τὸν ἐν τῇ φάντῃ ἐσπαργανωμένον τῆς δόξης ἥλιον· ἀπαιτεῖται ἐξάλειψις τῶν κακῶν ἢ μαλίων ἀγιαστήρια λύτρα, διότι ἠσθεθήσαμεν αἰείποτε ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου! ἀντὶ τούτων, ἡ Πατρίς εἶναι μεγάλθυμος, καὶ θέλει μᾶς ἀγιάσει διὰ τοῦ ἁγιασμοῦ καὶ τοῦ μαρτυρίου της! Δόξα

λοιπόν τῷ Θεῷ! δεδοξασμένον τὸ ὄνομά του, ὅπερ τηρεῖ τὴν Πα-
 τριδα μας ζῶσαν. Καὶ ποῦ ἡ Πατρίς ἡμῶν ἄνδρες Ἕλληνες! Ποῦ
 τὸ Γεθσιμανὶ τὸ χωρίον; Ποῦ ἡ νέα Βιθλεέμ; Ποῦ ἡ Σιών πάσα;...
 Σπαίρει ὑπὸ τὸν ἀπάνθρωπον τῆς τυραννίας ζυγόν, καὶ ἡμεῖς ἐρεί-
 ζομεν ὑπὲρ ποίων! ὑπὲρ τῆς καταστοφῆς ἡμῶν. Ὁμοιοῦσατε λοι-
 πὸν ἵνα ἐν τῇ ὁμονίᾳ μᾶς ἐπικροτήσωσι πάντα τὰ ἔθνη, διότι ἐν
 αὐτῇ ἐγκείται ἡ ἰσχὺς καὶ τὸ μεγαλεῖον, ἐν αὐτῇ καὶ δι' αὐτῆς ἡ
 ἀνάστασις μας ἀπὸ βαθυΐδος εἰς βαθυΐδα, σὺν Θεῷ τῷ γρηγοροῦντι
 ὑπὲρ ἡμῶν, εἰς τὴν περιωπὴν τῆς νέας Σιών. Δότε συναρωγὴν ὁ εἰς
 πρὸς τὸν ἕτερον· οἱ γέροντες ἄς δώσωσιν εἰς τοὺς νέους πάνθ' ὅσα
 παρέλαβον ἀπὸ τοὺς Πατέρας αὐτῶν, *Διπαρὴν Πόλιν*. Οἱ νέοι
 ἄς ἐνθυμηθῶσι, τὸ «ἡμεῖς γ' ἐσώμεθα»... Καὶ ταῦτα μὲν ἐνθυ-
 μούμενοι, ἄς μὴ ἀπομακρυνθῶσι τοῦ ὀφειλομένου πρὸς τοὺς γέροντας
 σεβασμοῦ, ἵνα σεβασθῶσιν καὶ αὐτοὺς οἱ κατόπιν «γενεῶ προπορεύε-
 ται καὶ γενεᾶ ἔρχεται.» Ἄλλ' ὅτε ἡ μία γενεᾶ πολεμεῖ τὴν ἐτέ-
 ραν ἢ ὅτε ἐναλλάξ παραγνωρίζει ἡ μία τὰ τῆς ἄλλης δικαιοῦ-
 ματα, ἡ κοινωνία ἐπανέρχεται εἰς τὸ χάος, καὶ ὁ οὐρανὸς τιμω-
 ρεῖ τὴν παραφροσύνην καὶ τὴν ἀχαριστίαν ἐπίσης. Ἔνα προλάβομεν
 πάσας τὰς ἐνδεχομένας εἰς τὸ κατόπιν καταγίδας τοῦ οὐρανοῦ, ἀ-
 παιτεῖται Ὁμόνοια. Τίς δώσοι τὸ ἱερὸν τοῦτο παράδειγμα; Ὁ
 Ἀριστείδης. Ποῦ ὁ τοιοῦτος! Καὶ ὅτε οὐδεὶς τῶν πολιτικῶν μας
 Ἀριστείδης! διατί οὗτοι ἀξιοῦσι σέβας παρὰ τῶν ἄλλων, ὅταν
 αἰσχύνωνται νὰ παρουσιασθῶσιν ὡς Ἀριστείδαι ἐνώπιον τῆς κρη-
 ταιᾶς τῶν ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων θεᾶς Ὁμοροίας; Τότε διατί ἡ
 κοινωνία νὰ ἀνέχεται αὐτοὺς οἵτινες δὲν ἀνέχονται τοὺς κρατίστους,
 ἢ τάνάπαλιν οἱ κράτιστοι τοὺς ἀρίστους; Οἱ θέλοντες τὸ ἀρχεῖν
 ὀφείλουν ἵνα καταμάθωσι τὸ ἀρχεσθαι ἐπ' αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τῶν προ-
 κλήψεων τῶν ἐπ' αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν συμπαθειῶν ἢ τῶν ἀντιπαθειῶν
 τῶν. Τὸ ἀρχεῖν τοῦ ἀρχεσθαι εἶναι μέγα, καὶ διὰ τοῦτο ὁ Περικλῆς
 ἔλεγεν «ἡμεῖς γε καὶ οἱ ἡμέτεροι οὐκ ἀξιοῦμεν δοῦλοι, οὐδὲ δεσπόται
 ἀλλήλων εἶναι, ἀλλ' εἰς ὅρος, ὁ δόξας σοφὸς κάγαθός, κρατεῖτω καὶ
 ἀρχέτω.» Εἰς ὅρος λοιπόν, ὁ ἐν σοφίᾳ τε καὶ δικαιοσύνῃ, ἀρχέτω
 τῇ Πατρίδι ἡμῶν, αὐτὸς τῷ Βασιλεῖ καὶ τῇ Συνελεύσει, αὐτὸς
 παντὶ τῷ λαῷ, πάντοτε καὶ ἑσχαί

Δικαιοσύνη ἀπόλυτο καθέναν πρέπει νὰ ἄρχῃ
 ἀν' θέλῃ ὁ μέγας κα' ὁ μικρὸς στὴ σφαίρᾳ του νὰ ἄρχῃ
 Καὶ ταῦτα ἐν προνομίῳ περὶ Ὁμοροίας, κατόπιν τὰ εὐφραδέστε-
 ρα ἢ δηκτικώτερα εἰς τοὺς δάκνοντας τὴν Πατρίδα! Ποῖα δὲ αἱ
 ἀρχαὶ τῶν Ἀστέρων; Ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία δὲν ἀγνοεῖ αὐτὰς καὶ
 τὸν ἐν κινδύνοις στρατιώτην αὐτῆς. Αἱ ἀρχαὶ μας ἀναπτυχθεῖσαι
 καὶ καθιερωθεῖσαι διὰ τῆς *Συνταγματικῆς* καὶ τοῦ *Ἰοκίου Ἀστέρος*,
 ἀγασθεῖσαι καὶ στεφανωθεῖσαι διὰ τοῦ μαρτυρίου τοῦ παρελθόντος,
 καὶ τῆς ἐν θριάμβῳ ἐπιδοκιμασίας ὑπὸ τοῦ ἔθνους, δὲν ἐπιδέχονται
 ἀναπτύξεως ἢ ἐγγυήσεως ἄλλης. Ἀπέναντι τῆς Πατρίδος, ἡμεῖς δὲν
 ἔχομεν φίλους καὶ συγγενεῖς, αἱ ἀρχαὶ μας εἶναι, «ὅττι καλὸν φίλον
 ἐστὶ, τοῦδ' ἔστι καλόν, οὐ φίλον ἐστὶ.» Ἄν δὲ οἱ λόγοι μας ἐ-
 πιφέρωσι τρικυμίαν εἰς σεσθραμέναν καρδίαν, ὅπως ποτὲ καὶ ἡ
 διὰ τῆς *Συνταγματικῆς*, τοῦτο δὲν θέλει μᾶς ἐκποτήσῃ παντά-
 πασι, διότι ἐν τῇ τρικυμίᾳ προκηρύσσεται ἡ γαλήνη, καὶ ἐν αὐτῇ
 τὸ σθένος καὶ ἡ ἀνάρρησις τῆς πατρίδος! Οἱ Ἀστέρες δὲν θὰ στρέ-
 ψωσιν οὐδέποτε τὰ νῶτα πρὸς τὸν ἐχθρὸν τῆς Πατρίδος! Τοῦτο
 εἶναι τὸ σύνθημά των. Ἄν δὲ, καὶ πάλιν ψωραλέα τινα ὄντα ἀποκα-
 λέσωσι τὰ ἔργα μας ὡς λιθέλλους, ὅπως ἀπεκάλουν καὶ τὰ σω-
 τήρια παρακελεύσματα τῆς *Συνταγματικῆς*, οἱ Ἀστέρες οἱ-
 κτείροντες τοὺς τοιοῦτους ὄφεις, δὲν θέλουν τοὺς ἐξελέγξει ὡς ἀρ-
 γυρώνητα ὄντα καὶ ἀνάξια συνταγματισμοῦ καὶ ἐλευθερίας, ἀλλὰ
 θέλουν παραπέμψῃ αὐτὰ εἰς τὸν χρόνον, διότι αὐτὸς μόνος ἐστὶν ὁ
 ἀδιάφορος μάρτυς τῆς ἀρετῆς καὶ κακίας. Καὶ ἐπειδὴ, ὡς μαυθά-
 νομεν, μᾶς διέβαλον αὐθις μεμιασμένα τινα ὄντα, παρὰ τῷ συμβού-
 λῳ τοῦ στέμματος ὡς ἀναρχικοὺς καὶ ὡς *λιβελλογράφους*, δυνά-
 μεθα νὰ διαβεβαιώσωμεν τὸν κ. Σπόνεκ, ὅτι εἴμεθα οἱ μάλα εὐάγα-
 γοι καὶ εἰρηνικοὶ πολῖται· ὅτι τὸν Ὀθωνα ὄχι δὲν τὸν ἐλιβελλογραφή-
 σαμεν, ὡς παρὰ τῶν δημίων αὐτοῦ συκοφαντούμεθα, ἀλλὰ καὶ τὸν
 ἐσεβάσθημεν καὶ τὸν σεβόμεθα ἔτι διὰ τινὰς ἐξειδικασμένας αὐτοῦ ἀ-
 ρετὰς, καὶ ὅτι ἀείποτε ἐλαλήσαμεν πρὸς αὐτὸν καὶ διὰ ζώσης καὶ
 δημοσίᾳ πάσαν καὶ γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν περὶ τῶν κοινῶν τῆς Πα-
 τρίδος πραγμάτων, καὶ μυριοτρόπως προσεπαθήσαμεν ἵνα τὸν διασω-
 σωμεν προσηκυστάτου κινδύνου, αὐτὸν μὲν τιμῶντες, οὐχὶ ὡς Βασι-

λέα, διότι ἀνὴρ ὅστις ἐγυναικοκρατεῖτο δὲν ἤξιζε τοῦ τοιοῦτου ἀξιόματος, ἀλλὰ διὰ τινὰς ἄλλας ὡς προείπομεν, σπανίως εἰς τὸν χαρακτήρα του ἀρετάς, τὴν δὲ οἰκογένειαν αὐτοῦ καὶ διὰ τὰ φιλελληνικά της αἰσθήματα, καὶ δι' ἣν ἐξέφερον ὑπὲρ ἡμῶν γνώμην διὰ τὴν ὑπὸ τῆς Ἀμαλίας ἀποτρόπαιον καταδίωξίν μας. Ταῦτα δὲ μαρτυρεῖ πᾶσα ἡ Γερμανία, καὶ θέλει μαρτυρήσει καὶ ὁ ἴδιος Ὅθων ἐν τῇ Ἱστορίᾳ του. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις, μάρτυς ἀδιάψευστος εἶναι ἡ *Συνταγματικὴ*, ἥτις ὄχι μόνον ἐστηλίτευσε παρηφαίᾳ τοὺς ὑποσκάπτοντας τὸν θρόνον αὐτοῦ κακίστους Συμβούλους, ἀλλὰ καὶ προεῖθε καὶ προσκήρυξεν ὡς μάντις κακῶν τὴν πτώσιν αὐτοῦ καὶ τῆς Δυναστείας του. Ὁ Κ. Σπόνγκε ἀς εὐαρεστηθῆ νὰ διέλθῃ τὸ ἐπόμενον τῆς *Συνταγματικῆς* ἀρθρον δι' ὃ ἐκαταδιώχθημεν καὶ ἐκαταδικάσθημεν ὑπὸ τῶν δημίων τῆς Ἀμαλίας λόγῳ ἐξυθρίσεως τοῦ Βασιλέως Ὅθωνος εἰς ἐπταετὴ κάθειρξιν καὶ εἰς δισχιλίῳν δραχμῶν πρόστιμον, καὶ τότε θέλει πεισθεῖ περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἀνωτέρω, καὶ περὶ τοῦ χαρακτήρος τῶν ἀποτροπαίων συκοφαντῶν μας. Ἐν τῷ ἀρθρῷ τούτῳ γέγραπται τὸ παρελθόν, τὸ ἐνεστὼς καὶ τὸ μέλλον, τῆς εὐδαιμονίας ἢ κακοδαιμονίας τῆς φίλης Ἑλλάδος, ἐν αὐτῷ ἢ δόξα καὶ ἡ εὐκλεία τοῦ Σ. ἡμῶν Ἡγεμόνος· ἐν τούτῳ καὶ δι' αὐτοῦ ἐξελέγχονται οἱ δόλιοι καὶ οἱ δολοφόνοι τῆς ἠθικῆς ἡμῶν ὑπολήψεως, ὡς καὶ οἱ ἀσεβήσαντες καθ' ἡμῶν δικασταί.

Συνταγματικὸν πολίτευμα.

Γενικαὶ ἀρχαὶ — Ἄρθρον Α'.

Τί ἐστὶ συνταγματικὸν πολίτευμα; — Συμμετρία ἢ ἀρμονία κοινωνική. — Εἶναι Πλάστιγξ ἀνηρτημένη ἐπὶ τριῶν Πυραμίδων, ἣν συνέστησεν ἡ πνοὴ τοῦ Ὑψίστου «φωνὴ λαοῦ, φωνὴ Κυρίου.» ὅτε δὲ ἡ μία τῶν Πυραμίδων τούτων διασεισθῆ, ἐπέρχεται ἡ τοῦ Ὑψίστου ὀργή, συμπίπτωσι καὶ αἱ ἄλλαι δύο ὁμοῦ, καὶ σὺν τῇ πτώσει αὐτῶν ἐκκρύβνηται τὸ οἰκοδόμημα ἐν ἀλαλαγμῷ, συντρίβεται ἡ Πλάστιγξ, ἀνοίγονται οἱ καταρράκται τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ

ἐνσπείρεται ἡ φρίκη καὶ ἡ ἀπελπισία! ἐντεῦθεν ἀρχὴ ἡ ἀπειθία καὶ ἡ στάσις τῶν ἀρχομένων πρὸς τοὺς ἀρχοντας· ἐντεῦθεν αἱ κοινωνικαὶ μεταρρυθμίσεις καὶ αἱ καταστροφαί! ἐντεῦθεν ἡ πτώσις καὶ ἡ ἀνύψωσις! (α)

Τὸ συνταγματικὸν πολίτευμα, εἶναι μία τριάς ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἀντεγράφη σχεδὸν εἰπεῖν ἀπὸ τοῦ ἀφάντους κώδικος τῆς θείας προνοίας. Καὶ ἰδοὺ τὰ στοιχεῖα ἐξ ὧν ἀπαρτίζεται ἡ τριάς αὕτη, Βασιλεία διαδοχικὴ Βουλῆσι λαοῦ — Βουλὴ περιοδικὴ ψήφου αὐτοῦ, καὶ Γερουσία ἰσόβιος, ἱστορικοῦς ἀνδραγαθήμασιν ἢ δικαιομασί, δόγματι Βασιλικῷ.

Τί δ' ἐστὶ Βασιλεὺς; Εἶναι ὁ ἀνώτατος ἀρχὼν παντὸς ἔθνους. Βασιλεύει καὶ δὲν κυβερνᾷ, — διοικεῖ καὶ δὲν φατριάζει, εἶναι πανομοιότυπος εἰκὼν τοῦ Ὑψίστου, καὶ θεωρεῖται ἐν πάσῃ κοινωνίᾳ φύσει καὶ θέσει θεῖος. Διὰ τοῦτο ἐνεργεῖ τὰ προστάγματα αὐτοῦ δι' ὑπευθύνων λειτουργῶν· πράξις οἰαδῆποτε Βασιλέως ἄνευ τῆς παρουσιογραφῆς ὑπευθύνου λειτουργοῦ δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἰσχύν. Περὶ τῶν λειτουργῶν ἀξιόσαι τὰ *Συντάγματα*, ἵνα ὦσι τῆς ἐκλογῆς τῶν Βασιλέων, ἀλλ' ἡ ἠθικὴ ἐπιτάσσει, ἵνα οἱ Βασιλεῖς ἐκλέγωσιν οὐχὶ τοὺς τυχαίους καὶ ῥυπαροὺς, ἢ τοὺς ἀσεβήσαντας κατὰ τῶν δογμάτων τῆς θρησκείας καὶ τῶν μυστηρίων αὐτῆς, ἀλλὰ τοὺς κρατίστους ἐν πάτρῃ πολιτείᾳ (β). Ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἡ συνταγματικὴ ἐθιμοταξίς ἐκαθιέρωσεν ἵνα ζητῶνται οὗτοι ἐκ τῶν σπλάγγων τοῦ λαοῦ καὶ ν' ἀποτελῶσι μέρος τῆς κοινῆς γνώμης, ἥτις καὶ θεὰ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κέληται· ἐκαθιέρωσε προσέτι ἵνα ἀπορρέωσιν ἀπὸ τῆς πλειονοψηφίας τῶν Νομοθετικῶν σωμάτων· ἐνθα δὲ, τ' ἐναντίον ἐπισυμβαίνει, ἐκεῖ χαρακτηρίζεται ὅτι προετοιμάζονται τὰ νουάγια τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος, καὶ ἐντεῦθεν ὑποσείσεται διὰ τῆς μηχανῆς οὐχὶ ἡ μία τῶν Πυραμίδων, ἀλλὰ καὶ αἱ τρεῖς ὁμοῦ, καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ πτώσις τοῦ οἰκοδομήματος θεωρεῖται καὶ ἔσεται ἀφρευκτος! (γ)

(α) Ἡ πτώσις τοῦ Ὅθωνος καὶ ἡ ἀνάβασις τοῦ Γεωργίου.

(β) Δὲν ἦτο κατὰ τὸ ἔτος 1837 ὁ Κ. Βάλης ὑπουργός· ἀρα δὲν αἰτιότομεθα αὐτόν. ! ! !

(γ) Ποῦ ἢ τότε Βουλὴ; Ποῦ ἡ Γερουσία; ἔπεσαν, ἔπεσαν, ὡς ὁ Ἄγγελος γράφει καὶ προσέειπε καὶ προσέφηρε. Τί κακὸς μάντις!

Τοιαῦτα τὰ δικαιώματα καὶ τὸ ὕψος πάσης ἐν τῇ γῆ Βασιλείας· νῦν ἔλθωμεν εἰς τὴν δευτέραν τῶν ἐθνῶν δύναμιν.

Τίς ἡ Βουλὴ; — Εἶναι τὸ πανομοίωμα παντός ἔθνους· εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐνυπάρχει τὸ παρελθόν, τὸ ἐνεστώσ και τὸ μέλλον· ἡ αἰγίς αὐτῆς εἶναι φοβερά, ἡ φωνὴ τῆς ἐπαξία τῆς μεγάλης ἀποστολῆς τῆς· ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς τῆς δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἰσχὺν νομοθετικὸν προβούλευμα· καὶ διὰ τοῦτο ὁ τύπος «ἡμεῖς Βασιλεὺς κτπ. ψηφισάμενοι ὁμοφώνως μετὰ τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας.» Εἶναι ἀναντιρρήτον, ὅτι μία Βουλὴ καλῶς συγκροτημένη δύναται ν' ἀντιπροσωπεύσῃ ἐπαξίως τὸ ἐνεστώσ, διατηροῦσα τὰς δάφνας τοῦ παρελθόντος, ἐὰν τὸ ἔθνος, παρ' ᾧ αὕτη ἐκλήθη, ἔχει τοιαύτας, καὶ προετοιμάσει τὸν θρίαμβον ἐνὸς γεναίου καὶ εὐκλεοῦς μέλλοντος· καὶ πάλιν, ἐὰν Βουλὴ τις εἴν' ἐκλελεγμένη οὐχὶ ἀπὸ τὴν ἐλευθέραν τοῦ λαοῦ θέλησιν, ἀλλὰ τῇ ἐπιθέσει καὶ τῇ ἐπιβολῇ αἰασιδῆποτε Κυβερνήσεως, ἡ Βουλὴ αὕτη δύναται νὰ θυσιάσῃ καὶ τὸ ἐνεστώσ καὶ τὸ μέλλον, καὶ ν' ἀμαυρώσῃ τὸ παρελθόν, συμπνίγουσα τὴν φωνὴν ὀλίγων ἐν αὐτῇ πατριωτῶν εἰς τὸν χειμάρρον τοῦ ἐγκλήματος, ἀπεικόνισμα τοῦ ὁποίου εἶναι μία τοιαύτη Βουλὴ. Ἄλλ' ἐν περιπτώσει τοιαύτη, ὅταν ἡ Βουλὴ ἐπιβάλλεται εἰς τὸν λαὸν ἐξ ὀνόματος τῶν Βασιλέων, ἀπὸ τοῦς ὑπευθύνους αὐτῶν λειτουργοῦς, ἡ Βουλὴ αὕτη δὲν εἶναι ἐντολοδόχος τοῦ λαοῦ, εἶναι ἀποκύημα ὑπουργικῆς ἀσελείας τε καὶ διαφθορᾶς, καὶ ὅσα δύναται τις νὰ θεωρήσῃ, ὡς γνήσια τέκνα του νόθα, τοσοῦτον καὶ ὁ λαὸς, ἡ ἱστορία καὶ ἡ δικαιοσύνη, Βουλὴν τοιαύτην ὡς νόμιμον.

Τούτων δ' οὖν ἕνεκα καὶ ἡ ψῆφος Βουλῆς νόθου δὲν δύναται νὰ ἔχῃ οὐδεμίαν ἐπιρροὴν εἰς τὴν πλάστιγγα τῆς κυβερνητικῆς μηχανῆς, καὶ ἐντεῦθεν ἐπέρχεται ἡ νικῶσα ψῆφος τῆς Γερουσίας· — ἐξηγητούμεθα.

Αἱ κυβερνήσεις πολλαχοῦ, ἢ προετοιμάζουσαι τὰ ναυάγια τοῦ Συντάγματος, ἢ θέλουσαι νὰ διαινίσωσιν ἑαυτάς, διαφθείρουσι τὰς συνειδήσεις τῶν πολιτῶν, καὶ ἀντὶ νὰ ἐορτάσωσιν, ὡς οἱ ἱερεῖς τῆς Θέμιδος τὰ ἐλευσίνια τοῦ Συνταγματικοῦ μεγαλείου, περιβάλουσι τὰς βουλευτικὰς ἐσθῆτας εἰς ὄργανα ἢ ἐξηχειωμένα ἀπὸ τὸ ἔγ-

κλημα ἢ κεκαυτηριασμένα συνειδήσεως καὶ φρενῶν, καὶ τοιοῦτοτρόπως αὐταὶ μὲν γίνονται δῆμιοι τῶν θεσμῶν, αὐτοὶ δὲ ἀνάληγοι νεκροσκοποὶ αὐτῶν. Τότε κατὰ συνέπειαν ἐκλείπει τὸ σέβας τῶν ἀρχομένων πρὸς τοὺς ἀρχοντας· τότε ἡ ἀπιστία τῶν λειτουργῶν ἐπιφέρει τὴν ἀποσύνησιν· ἐφ' ᾧ καὶ δικαίως βοᾷ ὁ θεὸς Πλάτων, «πολλὰ πόλεις διόλλυνται καὶ διολώλασι καὶ ἔτι διολλοῦνται διὰ τὴν τῶν ναυτῶν καὶ κυβερνητῶν μοχθηρίαν.»

Τούτων ἄρα πρέπει ν' ἀντιταχθῇ τὸ Β. κυριαρχικὸν σῶμα, ἡ Γερουσία, εἰς τὴν φωνὴν τῆς ὁποίας ὀφείλει νὰ ὑποκύβῃ ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία· ἀν δὲ καὶ προκύβῃ τὸ ἐναντίον, ἐναντιώτατα δυστυχήματα προοικνίζονται· ἐν τῇ δυστήνῳ ἐκείνῃ χώρᾳ, εἰς ἣν ἡ φωνὴ τοῦ νόμου κινδυνεύει νὰ κατασταθῇ θέλησις τῶν ἀρχόντων.

Δοξάζουσι τινὲς ὅτι τὸ ἐπιβάλλειν τοὺς ὑποψηφίους βουλευτὰς εἶναι δικαίωμα τῶν Ἡγεμόνων τῆς γῆς· καὶ ὅταν οἱ Ἡγεμόνες οὗτοι ἔχουσι τοιοῦτον δικαίωμα, πρὸς τί τότε τὸ Σύνταγμα; ποία τότε ἀσφάλεια εἰς τοὺς λαοὺς; τί διαφέρει ὁ ἔμμισθος ὑπάλληλος τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὸν ἐπιβεβλημένον νομοθέτην; τίνα θ' ἀντιπροσωπεύσῃ αὐτός; τὸν λαὸν ἢ τὴν ἐξουσίαν παρ' ἧς τὸν διορισμὸν ἔλαθε; Ποία φρεναπάτη, ποῖον φρικτὸν χάος! Τὸ ἐκλέγειν τοὺς βουλευτὰς εἶναι δικαίωμα τῶν ἡγεμόνων! Καὶ τότε εἰς ποίαν νὰ βαδίσωσι τὰ ἔθνη ὁδὸν ὅταν ἡ ἐξουσία ἀριδῆλως λέγει πρὸς αὐτὰ, ὅτι ἐγὼ γίνομαι ἐπίσκοπος, σφαγιάζω καὶ καταλύω τὰς ἐλευθερίας σας; Τότε ἀναντιρρήτως καὶ τὰ ἔθνη ἀνταποκρίνονται μετὰ τὴν αὐτὴν φωνὴν ἀντιβοῶντα· «ἀναιρῶμεν καὶ ἡμεῖς τοὺς ὄρκους μας. . . .» «Ἔσεσθε ὑμεῖς τίμιοι, διὰ νὰ ἤμεθα καὶ ἡμεῖς πιστὰ· ἔσεσθε σταθεροὶ εἰς τοὺς ὄρκους σας, νὰ ἤμεθα σταθερώτερα.»

Ἐκ τούτων ἄρα κατανοεῖται, ὅτι πᾶς ὅστις θέλει νὰ ἀρξῇ ἐν τῇ γῆ, ὀφείλει νὰ συμβαδίσῃ μετὰ τὸ δίκαιον· ὀφείλει νὰ σεβασθῇ τὸν θεῖον νόμον ὅσπερ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον παριστᾷ ἐντεῦθεν διὰ μ-

(δ) Πῶς ἄλλως ἐπιθύμει ὁ Κ. Σπόμεν νὰ καταδείξωμεν τὸν κίνδυνον ὅνπερ διέτρεχεν ὁ Βασιλεὺς *Οθων; ἤθελεν νὰ παρουσιασθῶμεν εἰς αὐτὸν μετὰ τὴν φενακὴν τοῦ ψεύδους, ὅπως παρουσιάζονται σήμερον εἰς τὴν ἐξοχότητά του οἱ ἀνθρώποι τῶν αἱμάτων καὶ τῆς ἀπάτης; ποτὲ μὴ γένοιτο!

ρίων φωνῶν· « ὁ σὺ μισεῖς, ἐτέρω μὴ ποιήσης. » Ἴδου ἠθικὴ βίασις ἐφ' ἧς στηρίζονται καὶ θεμέλια θρόνων ἐν τε τῷ οὐρανῷ καὶ τῇ γῆ, καὶ θεμέλια οἰαζόμενα Βασιλείας ἰσχυρᾶς τε ἢ ἀδυνάτου· ἐφ' ἧ καὶ δικαίως ἀνέκραζεν ὁ μέγας τῆς ἀρχαιότητος ῥήτωρ, ὁ κύκνος τῆς Πυκνός· « οὐκ ἔστιν, οὐ γὰρ ἔστιν ἄνθρωπον ἐπιποροῦντα καὶ ψευδόμενον, δύναμιν βεβαίαν κτήσασθαι. »

Πολλοὶ τῶν ἐν τῇ γῆ ἐγκαυχῶνται εἰς τὸν κατὰ τῆς ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης αὐτῶν θρίαμβον, ἀλλ' ἡ ἱστορία μαρτυρεῖ, ὅτι οὐδεὶς τούτων ἔμεινεν ποτὲ ἀτιμώρητος· οἱ ἄδικοι παρὰ τὴν μάστιγα τῆς ἰσχυρίας τυραννοῦνται καὶ ἀπὸ τὴν μάστιγα τῆς συνειδήσεως, καὶ ζῶσιν ἐν τῇ γῆ ὡς πτώματα, ἀνευ πνοῆς ἠθικῆς. Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι δι' ἄλλο Θεός, εἰμὴ, διότι εἶναι αὐτὴ ἡ αὐτόφωτος δικαιοσύνη. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ θρόνος, ἔθνος, οὔτε μία οἰκία, οὔτε εἰς ἄνθρωπος, ἀνευ δικαιοσύνης. Ἴδετε τὰ παραδείγματα τοῦ Θεοῦ.

Ποῦ μὲν ῥίπτει τὰς πληγὰς τοῦ Φαραῶ, τὴν ἐρουσίβην, τὴν πινώλην, τὸν θάνατον. Ποῦ δὲ, τὸν πόλεμον, τὴν κατοχὴν, τὸν ἀποκλεισμόν· ποῦ δὲ, ἄλλα δεινὰ ἀπειρα, ἵνα τιμωρήσῃ τὸ **ΕΤΣΙ ΘΕΩΩ**, τὴν οἴησιν, τὴν ἀσέβειαν εἰς τὰ θεῖα προστάγματα του. Ἐμπικίξει ὁ δυνατὸς μὲ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἀδυνάτου· ἀλλὰ κατόπιν αὐτοῦ ἔρχεται ἰσχυρότερος καὶ τὸν τιμωρεῖ πικρῶς καὶ τὸν ταπεινώνει· καὶ ἂν αὐτὸς δὲν σωφρονηθῇ· « ἔστι δίκης ὀφθαλμὸς ἢς τὰ πάνθ' ὀρᾷ » ἡ θεῖα πρόνοια δὲν ἀφίνει τὸ πλάσμα τῆς ἔρημον καὶ ἀπροστάτευτον· τότε καὶ τὸ πλάσμα τοῦτο, ὁ ἄνθρωπος καταρῆγει εἰς τὰς ἰδίας αὐτοῦ δυνάμεις πρὸς σωτηρίαν καὶ τήρησιν τῶν ὁσμῶν του. (ε)

Ἄς ποιήσωμεν ὅθεν τὸ πρόσταγμα τοῦ Θεοῦ, ἃς ὑποταχθῶμεν εἰς τὸν κοινὸν νόμον, καὶ ἃς ἀποδώσωμεν δικαιοσύνην. Τὸ ἀπράξιν καὶ κακοπραγεῖν δὲν εἶναι θρίαμβος, ὡς ἔλεγε τῷ Ἄλφεινδρῳ καὶ ὁ

(ε) Βλέπετε, ὦ ἄλλοις, πόσας προφητείας μᾶς ἐπέπνευσε τὸ δαιμόνιον τῆς πατρίδος! Μᾶς εἶπε νὰ εἴπωμεν τῷ Ὁθωνί κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ ἔτους 1857, ὅτι ἔμελλε νὰ πράξῃ τε ἡμεῖς πάντες κατὰ τὸν ὀκτώβριον τοῦ ἔτους 1862, Πῶς πῶθεν ἐμαντεύσαμεν τοῦτο; Μᾶς τὸ εἶπεν ὁ οὐρανὸς τῆς ἐλλάδος, ὅστις διὰ τῆς πνοῆς τοῦ ὕψιστου ἐκδιώκει αἰετοὺς τὰ

ποτὲ διαβόητος ληστῆς τῆς Ἰλλυρίας, ἀλλὰ τὸ δικαιοπραγεῖν. Πᾶς ὁ μὴ σεβόμενος τὴν δικαιοσύνην οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἱστορία μᾶς διδάσκει, ὅτι ἔθνη μικρὰ ἀνυψώθησαν καὶ ἐμεγαλύνθησαν διὰ τῆς συνθέσεως τῶν διεπόντων αὐτά· αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ μᾶς δεῖκνυε τὰ συντήματα καὶ τὰ ναυάγια ἐθνῶν μεγάλων, τὰ ὅποια ἡ ἀφροσύνη τῶν διεπόντων κατέστρεψε. Εἰς κυβερνήτης, εἰν' ἐνδεχόμενον νὰ ἔχη καλὴν θέλησιν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ, πρέπει νὰ ἔχη καὶ καλὸν πηδαλιόχοιο καὶ γνώμονα ἄριστον· ἄλλως τε, ὅταν οὐ-

νίχη τῆς τυραννίας τοῦ περικοπέτου αὐτῆς ὀρέκοντος. Ὁ Ὁθων λοιπὸν ἐὰν εἶχε φιλοσοφικὴν σύνεσιν, ὅχι δὲν ἔπρεπε νὰ καταδιώξῃ ἡμᾶς, ἀλλ' ὤφειλε καὶ νὰ λάθῃ ἐπ' ὄψιν ῥήματα ἅπερ ἐλάλησε διὰ τῆς Συνταγματικῆς ἡ πατρίς καὶ τὸ δίκαιον! Ὅχι μὲν τοὺς ἐν τῷ ἀγῶνι προκινδυνεύσαντας! τὸν κάλαμον ἡμῶν δὲν τὸν ἐκίνησε τὸ πάθος οὐδέποτε, ἢ τὸ ἐπάρατον χρεῖον ὅπως κινεῖ τεριτολόγων τιμῶν ὄντων καὶ γλωτταν καὶ κέλαμον· ἡ ὁδὸς ἡμῶν ὑπῆρξε μία καὶ ἀδιάσπαστος· εἶναι δὲ αὕτη καὶ λέγεται, σ υ ν τ α γ μ α τ ι κ ἢ ἄ λ ἡ θ ε ἰ α ! καὶ ἂν οἱ κυβερνήται μὲ αὐτὴν, καὶ ἡμεῖς μὲ αὐτούς· ἂν δὲ, ταῦναντίον αὐτῆς, καὶ ἡμεῖς ἐναντίον αὐτῶν· εἰς τσαύτας ἀρχὰς ἐρείθόμενοι καὶ θέλοντες· ἵνα κρατῶμεν καὶ ἐμπεδώσωμεν τὴν δυναστείαν τοῦ Ὁθωνος ἐπὶ τῶν τοιούτων ἀκραθῶντων βάσεων· θέλοντες ἵνα καταστήσωμεν αὐτὴν κατὰ τὸν Ἀγθαίλιον διὰ τῆς δικαιοσύνης ἰσχυρὰν καὶ μεγάλην, ὁ Ὁθων μᾶς ἐκαταδίωξεν ἀπανθρώπως καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ προσεφέρετο νὰ πλουτίσῃ τὸν σφαγέα ἡμῶν μὴ δεκακισχιλίας δραχμῶν ὡς τοῦτο κατέστη ἔκτοτε γινώμενον. Τὰ δὲ πειναλέα δημοσιογραφικὸὶδία μᾶς ἀπεκάλειαν **λιβελογράφοις**! **Τί** θὰ εἴπωσι πάλιν ἐὰν καὶ αὐτὸς ἔλθωμεν εἰς τὴν λυπηρὰν ἀνάγκην, ὁ μὴ γένοιτο, νὰ στηλιτεύσωμεν μὲ τὴν αὐτὴν παρρησίαν τὰς πράξεις τῆς Κυβερνήσεως ἢ τῶν Συμβούλων τοῦ Στέμματος; θὰ τολμήσουσιν νὰ μᾶς ἀνασκευάσωσι διὰ λόγου; Ἀμφιβόλλομεν ἢ ἄρα θὰ μᾶς ἀποκαλέσωσι καὶ αὐτὸς **λιβελογράφοις**· ἀλλ' εἰς αὐτοὺς λέγομεν μὴ προδίδετε, ὦ ἄνθρωποι δι' ὀλίγα ψιχία τὸν θρόνον καὶ τὴν πατρίδα, διότι καὶ αὐτὴ καὶ αὐτὸς ἔχουν ἀνάγκην φωτὸς πρὸς στερέωσιν καὶ πρὸς ὑπαρξιν ὅπως ὁ ἄνθρωπος τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου. Μὴ λοιπὸν ἀντιἄρτου ζωῆς τοῖς προσφέρετε δηλητήριον τοῦ θανάτου, διότι **ἐλευσεταῖ ἡ μαρ** ὅτε θέλετε αἰσθανθῆ τὸν ὄψιν καταθιβρώσκοντα τὴν πεπαγωμένην ἐν τῆς δουλοπρεπείας καρδιαν σας, καὶ τότε οὐκ ἔστι σωτηρίας ἐλπίς· **ἐν τῷ ἔθῃ οὐκ ἔστι μετάνοια!** Γινώτε τεῦτα ἵνα γινώσῃτε τὸν Θεὸν τῆς Ἑλλάδος, ὅστις εἶναι μέγας καὶ φοβερὸς ἐν τε τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, ἦχουν εἰς χώρας ζώντων καὶ τεθῶτων Ἀμήν!

τος ἀποκορύβει ἐμμένων εἰς « τὸ αὐτὸς ἔφα, » φρονίμους συμβουλὰς, καταφρονῶν τὴν κοινὴν γνώμην, ἡ διαγωγὴ του δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ἀλώα, μήτε καὶ ὅν καταποντισθῆ αὐτὸς πρῶτος μετὰ τοῦ πλοίου· ἔχει κατὰ τὴν του τὴν φρικτὸν ἔλεγχον τῆς ἱστορίας, ἥτις δίδεται νὰ ἔχη οὐσιωδευσάτην ἐπιβόλον καὶ εἰς πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ὀχογένειαν.

Καὶ ταῦτα περὶ συνταγματικοῦ πολιτεύματος. Νῦν δὲ ἄς βίψω-
μεν ἐν δάκρυ εἰς τὴν στενάζουσαν ἀνθρωπότητα. Μάτην αὕτη ἐγ-
κατέλιπε τὴν ἀγρίαν αὐτῆς κοίτην. Τότε ἂν ἐπτερεῖτο τὰ ἀγαθὰ
τῆς κοινωνικῆς εὐδαιμονίας ἅπερ ἡ φρόνησις τῶν ἡγεμόνων ἐγγυᾶ-
ται πολλαχοῦ, εἶχε τούλάχιστον τὸ εὐτύχημα ν' ἀναπνέῃ ἀέρα
ἐλευθερον· εἰς τί χρησιμεύουσι τὰ ὠραία ἄνθη, ὅταν ταῦτα φύονται
εἰς τὴν ἰλύν; Τί οἱ μαργαρίτες εἰς πρότωπον ἐφρύτιδωμένον; Τί
χρησιμεύει καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ σύστασις κοινωνίας, ὅταν αὐτὸς
ἐν αὐτῇ τυραννῆται καὶ ἐπιβουλεύεται!

Ἐὰν ὁ εὐαίσθητος ἄνθρωπος ἀναμετρήσῃ τὰς ἐρημώσεις πόλεων
ἐὰν ἀριθμῆσῃ τὰ σπάγια τῶν αἰώνων, εἶναι ἀδύνατον μὴ ἀνα-
κράξῃ, ἀδύνατον μὴ εἰπῆ, κόσμε, κόσμε, ποῦ τὸ μεγαλεῖόν σου!
Ἄδύνατον μὴ ἐκφλογισθῆ ἡ καρδία του καὶ μεταβληθῶσιν οἱ ὀ-
θαλμοὶ του εἰς κρουνὸς δακρύων, καὶ εἰπῆ μετὰ τοῦ προφήτου.
« Τίς δώσοι τοῖς ὀφθαλμοῖς μου πηγὴν δακρύων, καὶ κλαύσομαι τὸν
κόσμον τοῦτον ἡμέρας καὶ νυκτός; »

Τί ἐκέρδησεν ἡ δυστυχὴς ἀνθρωπότης, ἐὰν εἶδε μυριάκις τὸν θά-
νατον τῶν τέκνων της, τῶν ἀδελφῶν της, τί, τὴν ἐρήμωσίν της!
Ἰδοὺ γυμνητεύει, στενάζει, ἀδημονεῖ. Τί ἐζήτησεν ἢ τί ζητεῖ ἀπὸ
τοῦς δυνάστας αὐτῆς; Δικαιοσύνην. Ποῦ αὕτη, τίς ὁ ταμίαις αὐτῆς;
Τῆς μὲν γῆνους εἶναι οἱ ἐπὶ γῆς βασιλεῖς, τῆς δὲ οὐρανοῦ, ὁ εἷς
καὶ μόνος Θεός.

Σ. Σ. Τοῦτο, τοῦτό ἐστι τὸ καταδικασθὲν ὡς ὑβρ'στικὸν καὶ
ὡς λίβελλος ἄρθρον τῆς Συνταγματικῆς! ἄς κρίνῃ ὁ κόσμος! (ἔρα
ἀριθ. αὐτῆς 41½ κατὰ μῆνα Μάρτιον τοῦ ἔτους 1857.)

Ο ΕΓΚΑΡΤΙΟΣ ΛΣΠΑΣΜΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΒΑΛΛΑΩΡΙΤΟΥ

ΓΠΟ

X. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΔΟΥ.

Ἄηδόνι νέο ἔφρασε ἀπὸ τ' Ἀδελφονῆσι,
κρυμμένο τάχα ποῦτανε κ' ἦλθε νὰ κελαδίση;
Ἦτανε Μάννα, ποῦτανε! τεχνολυσομένο
Τόρα τῆς κόρτει καὶ λαλεῖ τὸ πικροφημισμένο.
Τὸ εἶχε τὸ θερμόψυχο τὸ φίδι τυλιγμένο
Τῶσκιαζε τὸ φοβέριζε, μὲς τὸ κλουβί δεμένο.
« Καλῶς το τ' ἀηδονάκι μου! Καλῶς το, καλῶς ἦλθε! »
Ἡμέρες ποῦ μᾶς μάκραναν· Χρόνοι θὲ νὰ μᾶς σφίξουν,
Κ' ἐκαίνες ποῦ στενάζουνε! κ' Αὐτὲς θὰ τραγουδήσουν·
Θὰ ποῦν τῆς πίκρες τῆς παλῆς, τῶν Ξένων καταφρόνια·
Καὶ τὴν χαρὰ τῆ ἀμετρῆ, ποῦ φέρνει ἡ Ὀμύροια.
Θὰ εἰποῦν, θὰ εἰποῦν ἡ ἔρημες θὰ ποῦναι καὶ θὰ κλάψουν
Ἄν ἔχουν πλεὸ δάκρυα στοὺς κόρρους μου νὰ στάξουν.

Δὲν ἔχεις Σὺ Μαννούλα μου δακρύσματα νὰ χύσῃς
Καὶ Ἀδελφάδες πῶρχουνται νὰ τὰς ψιλοραντίσῃς·
Δὲν ἔχεις! τί στά ξήρανε τοῦ φθόνου ἡ διχόνοια!
Ἄλλ' ὁ Θεὸς ἐδίκασε! καὶ βλέπει πάλι ἡ Πρόνοια!
Καὶ Κεῖνες ὁποῦ σφάζονται σὲ τούρκικες ἀλύσεις,
Καὶ τοὺς βουφοῦν τὸ αἷμά τους! Ἰερὰ μὲ ὄνειδήσεις!
Ποῦ ναῦρουν Μάννα δάκρυα! Μαννούλα μου γιὰ σένα·
Κι' ἂν ἦσαν τὰ ματάκια τους, ποτάμια βουρκοιμένα;

B'.

Δὲν ἔχει ἡ Μάννα δάκρυα πουλάκι πικραμένο,
 Καὶ πῶς Λευκάδος τὸ πουλί, τ' ἀηδὸνι μας τὸ νέο!
 Πῶς ἔχει τόσα δάκρυα ἐλευθερωτὰ καὶ στάζουν,
 Καὶ μὲς τῆς Μάννας τὴν καρδιά, νὰ χώνονται νὰ σφάζουν;
 Αὐτὸ δὲν εἶδε τὴν σκηνὴ τοῦ νέου μαρτυρίου,
 Δὲν ἔκλαυσε σὰν—πῶς ἐσύ, στὰ σίδερα δημίου
 Δὲν ἔπεσ' ὡς κατάδικο, στῆς κόλασις τὰ βάθη!
 Οὔτε κατεφρονήθηκε μὲ ὕβρεις καὶ μὲ πάθη.
 Δὲν φέρνει μαῦρο πένθιμο γιὰ τὴν ἐλευθερία!
 Δὲν κλαίει φίλους, συγγενεῖς, γιὰ Ἐνωσι τὴν θεία!
 Ἄλλα πουλιά ἐχάσανε καὶ φίλους κ' ἡλικία.
 Κ' ἐγίνανε ἀγνωρίστα ἀπ' τὴν ἀχαιοστία!
 Δὲν τὰ γνωρίζουν σήμερα οἱ φίλοι τοῦ δημίου
 Μήτ' ὅσοι τὰ ἀπέδωκαν, βραβεῖο τοῦ ἀνδρείου.
 Οἱ τέτοιοι Μάννα πρότερο, σ' ἐχάσαν μεγαλεῖα
 Ἐκάμανε τῆς χώρας σου! τοῦ Τούρκου μακελλεῖα.
 Αὐτοὶ καὶ τόρα Μάννα μου! αὐτοὶ σὲ λαχταρίζουν
 Ἄνδρείους στρατιώτας σου, σκληρὰ τοὺς ἀφοπλίζουν!

Γ'.

Μακρὰ, μακρὰ νυχτάσανε πρὶν ἔδουνε τ' ἀστέρη!
 Πρὶ βγάλου ἀπ' τὰ στήθειά των τὸ δίστομο μαχαίρι!
 Ὅπλα ποτὲ δὲν δίδουνε ὅσο τὸ αἶμα βράζει!
 Ἡ πούλια δὲν σκαπέτησε! καὶ νάτην τόρα σκάζει!
 Τόρα ἀνοίγει τὰ φτερὰ στολίζει θυγατέρας,
 Μ' ἐλευθερίας βράπτισμα! Μὲ λάμψι τῆς ἡμέρας!
 Τόρα τῆς κράζει στὸ χορὸ, —νὰ ἴθουνε νὰ χαρῶσι,
 Λελοῦδια αἱματάχιστα κι' αὐτὲς νὰ μυρισθῶσι.
 Ἐζώσθης Μάννα κεραυνὸ μὲ ὄλη του τὴν κάψι
 Καὶ θυγατέρες φέρεσες τῆς πούλιας σου τὴν λάμψι.
 Ἐερζώσες Σφαλάχτιά σου, τὰ τόσο θεωρημένα
 Πιόκάρφωναν τὰ στήθειά σου σὰν πυρῶνια ἀναμμένα.

Κ' ἐφύτευσε; γιὰ ἰδέτε! χρυσένιο λελοῦδάκι.
 Ποῦ δροσοβασιλεύεται, ἓνα Πεταρουδάκι. . . .

Δ'.

Σ' ἐλίπησε Ἀηδονάκι μου ἡ τέτοια τραγωδία.
 Εἶναι φωτιά τοῦ καίεται καὶ σφάζει τὴν καρδιά. . . .
 Ἐσὺ μεθαῦριο ἔρχεσαι σὲ νέο περιβόλι. . . .
 Ἄν καὶ σ' ἀπτάχια σφάζουνε, τὸ χέρι οἱ τριβόλοι!
 Εἶν' οἱ φονεῖς πῶ φόνευσαν τὴν δύσμοιρη Πατρίδα
 Ἐξέσκλισαν καὶ Κεῖνονε! μὲ δόλια τὴν κοπίδα!
 Πόσα πουλάκια ἄρρησαν στοὺς πάγους καὶ στὰ χιόνια.
 Καὶ νὰ, σιγοῦν στὴ στάχτη τους! μὴ φέρουνε διχόνοια...
 Καὶ τάχα ἀναγνωρίζουε τὴν τέτοια των θυσία!
 Ἡ Θέλουν νὰ τὰ φέρουε εἰς τὴν ἀπελπισία;
 Θέλουν τῆς Πούλιας τους νὰ ποῦν, γύρισε πάλι κύμα
 Κ' ἄς γείνη ὅτι ἔγινε, θανάτου ἄλλο τρίμμα; . . .
 Ἄν ἔλθ' ἐκεῖνη ἡ στιγμή, πουλί δὲν θὰ καλῆση
 Τότε τὸ χαρο-δρέπανο, προδότας θὰ θεωρήση.
 Κι' ἀπὸ τὴν ἔρημ σάρκα των, κοράκια θὲ νὰ σκάσουν.
 Ἄν τὰ λειοντάρια θυμωθοῦν, ἀνάψουν καὶ φρυάξουν.

Ε'.

Πολλὲς φορὲς ἐμάντευσε Μαννοῦλα τὸ πουλί σου
 Ἄντιχοβράζει μέσα του! στὸ στήθος του ἡ φωνὴ σου!
 Εἶπε στὸν Ὅθωνα πικρὰ καὶ μαῦρα μοιρολόγια,
 Τοῦ εἶπε στὰ περίφανα, ἐκεῖνά του τὰ χρόνια
 Τοῦ εἶπε Ὅθων πρόσεχε! γιὰτὶ θὰ σ' ἀπατήσουν
 Κοράκια ποῦ σὲ τριγυροῦν, αὐτὰ θὰ σὲ ξεσκλίσουν!
 Ὅα χάσης τὸ Διάδημα ἀπὸ τὴν Ἀμαλία
 Καὶ πάλι, πάλι ξάναυλα! θὰ πᾶς στὴν Βαβαρία.
 Εἶπε καὶ στὴν Ἐπτάνησο! Ἀηδόνι ἐνθυμείσαι!
 Ψυχὴ μου μὴ ταράττεσαι μὴ πάλι θεωρβεῖσαι.
 Ἄφῃστε ἔρημο πουλί, καὶ ἄκείνο νὰ καλῆση
 »Κι' ὅπως πενοῦν τ' ἀδέλφια του, καὶ ἄκείνο νὰ πενοῦσῃ».

Και ποία ἡ ἀπάντησις! Μάννα μὴ καταρᾶσαι!
 «Πῶς ξένο, ξένο, πῶς ἐδῶ! τολμᾶς νὰ αἰτιᾶσαι,—
 «Τὴν Ἀμαλία τὴν θεᾶ, τὴν ἄλλη Παναγία
 «Καὶ Ὅθωνα τὸν ἅγιο μὲ τόση ἀφοβία!»
 Τὰ ἤκουσε τὸ ἔρημο κ' ἐδάγκασε τὰ χεῖλη
 Ἄλλ' ὅμως δὲν ἐδείλιασε νὰ ρίψῃ τὸ κονδύλι.
 Ἔστρεψε βλέμμα φοβερὸ σ' ἐκείνους τοὺς ἀθλίους!
 «Τοὺς εἶπε μὴ προσμένουνε Ἐνωσι ἀπὸ δημίους». . .
 Αὐτὴ θὰ γίνῃ, ἔφθασε, ὅταν ὁ Ὅθων φύγῃ! . . .
 Ἡ θύρα νᾶτην, ἀνοιξε! ἡ Μάννα τὴν ἀνοίγει! . . .

ΣΤ'.

Πολλὲς φορὲς ἐμάντευσε, πουλάκι πικραμένο
 Καὶ τόρα δίδεις μὴ εὐχὴ, ἂν καταπρονεμένο.
 Ζητᾶς ἀπ' τὴν Ἐπτάνησο κοινὴ ψηφοφορία,
 Καὶ ἄχῃ πάντα ἡ Μάννα τῆς! νόμου δικτατορία!
 Προτρέπεις ἕνα ἕκαστο νὰ κάμῃ μὴ θυσία
 Καὶ κάμουνε τὰς ἐκλογὰς μὲ κάθε εὐταξία
 Τὴν ἐθνοφυλακὴ αὐτὴ ὡς γέρας νὰ συστήσουν
 Καὶ μ' ὄπλα τὸν καθέναν ἀμέσως νὰ στολίσουν
 Τὸ λέγεις μὲ συναίσθησι κανεὶς δὲν τὸ ἀρνεῖται
 Ἄλλ' ἡ φωνὴ σου ἡ ἀγνή πάντοθε πολεμεῖται
 Ἄς ἦναι! σὺ κελάδισε, κ' ἐκείνοι ἄς μουκρίζουν
 Τὰ πρῶτά τους δὲν ἔρχονται ἀνέμους φοβερίζουν.
 Εὐχῆσαι καὶ τρισεύχῆσαι πουλάκι πικραμένο
 Ποῦ ἦσαι στὴ καρδουλά σου σαγιτοκαρφωμένο
 Τὸ νέο τ' Ἀστεράκι σου νὰ σπιθολαμπιρίζῃ
 Καὶ ἡ σπῖθα του ὡς ἥλιος! νὰ λάμπῃ, νὰ δροσίζῃ!
 Εὐχῆσαι καὶ τρισεύχῆσαι! τί μαύρη εἰμαρμένη!
 Δικαιοσύνη ἀπόλυτη καὶ ὄχι χαρισμένη.
 Δικαιοσύνη ναι, ζητᾶς καθέννας μας γιὰ νᾶχῃ
 Ἄν θέλῃ ὁ μέγας κι' ὁ μικρὸς στὴ σφαιρὰ του νὰ ἀρχῇ!
 Ἐὰν ὁ Ὅθων ἔλαβε μαζὺ τὴν ἀδικία.
 Τότε χαρὰ σ' ἐμᾶς! δόξα καὶ εὐτυχία!

Ἄν δὲ καὶ πάλι ἄφησε ὀπίσω του λιγάκι
 Ἀπὸ ἐκεῖνο πῶχυνε ὀχίς τὸ φαρμακάκι
 Θὰ καταφθαίρῃ ὄλους μας δίχως κάμμιὰ ἐλπίδα. . . .
 Κι' ἀλλοίμονο στὴ δύστυχῃ! τὴν ἔρημ τὴν Πατρίδα!

Z'.

Ὅχι! Ἀηδόνι μου, ὄχι! Ὅχιὰ δὲν θὰ σφριζῇ
 Μῆτε τ' ἀμάλλιαστα πουλιά ἀστρίτης θὰ τυλίξῃ
 Αὐτὴν ἐξεγλύστρησε σ' ἀπέραντα σκοτάδια . . .
 Καὶ τὰ φαρμάκια πῶχυνε τῆς τρώγουν φυλοκάρδια!
 Καὶ νά! γιὰ τὴ σκασίλα τῆς! πουλιά γλυκοφιλοῦνται
 Στοὺς κόρφους τῆς Μαννούλας τοὺς ἀχοπαρηγοῦνται.
 Ἐπράθη ἡ γλωσσοῦλα των νὰ λέν τάπερασμένα. . . !
 Κι' ἄς ἦσαν ἄψυχα πουλιά! ἄς ἦσαν βραχνιασμένα!
 Ἄς εἶχαν βράχους τὴ φωλιά, τὰ δάση καὶ τὰ ξένα.
 Ἄς ἦσαν στὰ κατάβαθα, σκληροφυλακωμένα. . . .
 Ἐκεῖνα δὲν ἀπέκαμαν! ἀλλ' εἶπαν ν' ἀποθάνουν
 Πικρὰ μὲ πίκρες γιὰ νὰ ζοῦν, γιὰ γάλα νὰ βυζάνουν.
 Τόρα κρυφαναδεύονται ὡσὰν ἀγγελουδάκια.
 Τί λέν καὶ πῶς χορεύουνε! τὸ ξέρεις σὺ ἀηδόνι! . . .
 Χορεύουν πάλι τὸ χορὸ στὸ βῆμα Κατζαντώνη. . . .
 Τί λένε στὸ τραγοῦδί τους! ἀνοιξε σὺ τὸ στόμα!
 Ῥίψε εἰς τὰ Μνημόσυνα καὶ πάλιν ἕνα ὄμμα . . .
 Καὶ ψάλλε, ψάλλε ἄσμα σου μ' ἀχνί σου μελωδία
 Εἶπέ πῶς δὲν ἐγήρασε ποτὲ ἐλευθερία!

Ἐγραψα καὶ ἐδημοσίευσα κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἀπριλίου

Ο θάνατος τοῦ βοσκοῦ.

A.

Καλῶς τον τὸν Ἀλέξη μου, καλῶς τον, καλῶς ἦλθες!
 ἡμέρες ἦταν πῶλειπες καὶ χρόνια μ' ἐρανῆκαν.
 πὲς μου πῶς καλαπέρατες! τί κάμνουν τὰ λειβάδια!